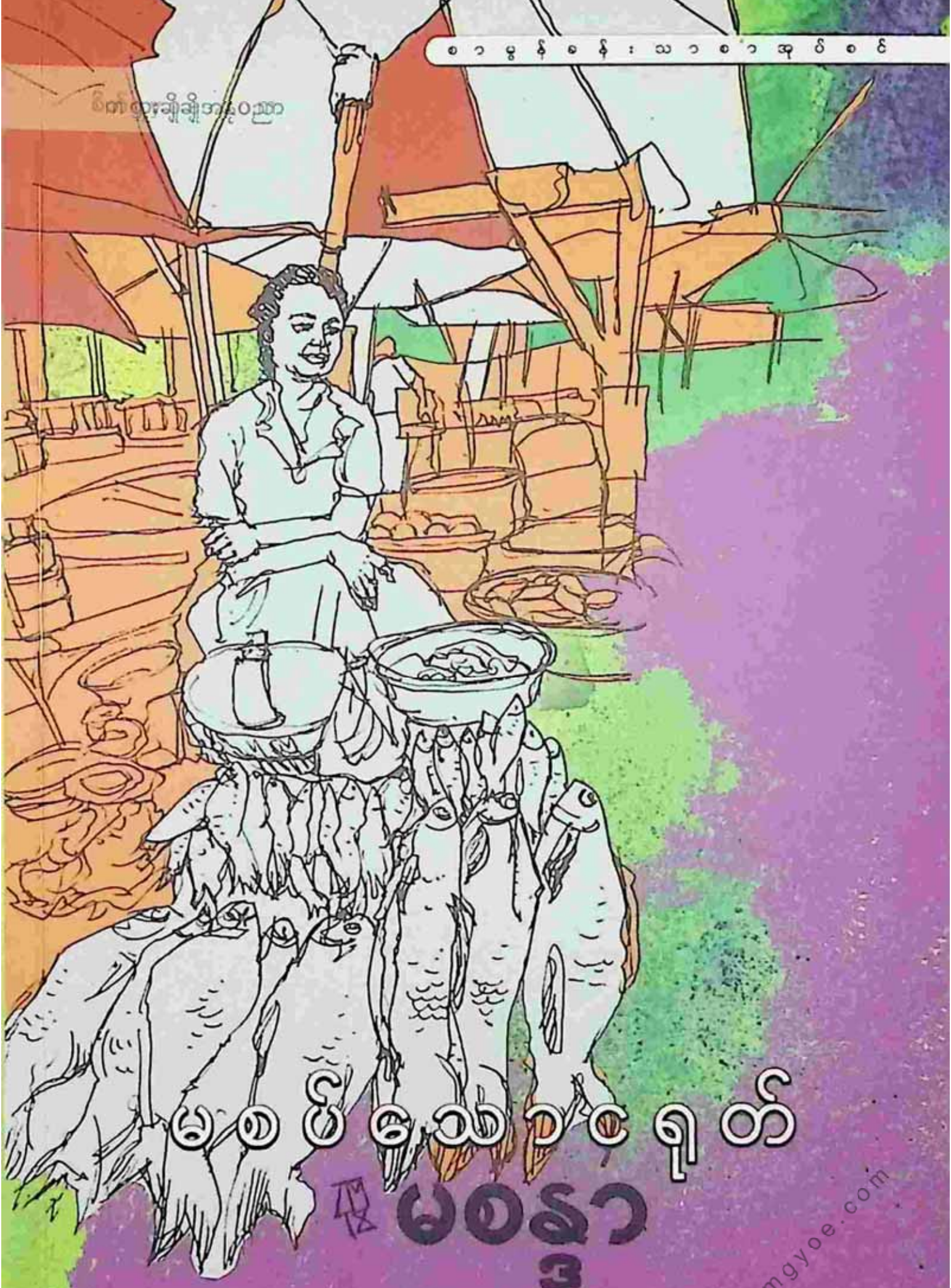

မိတ်တူချီချီအနုပညာ

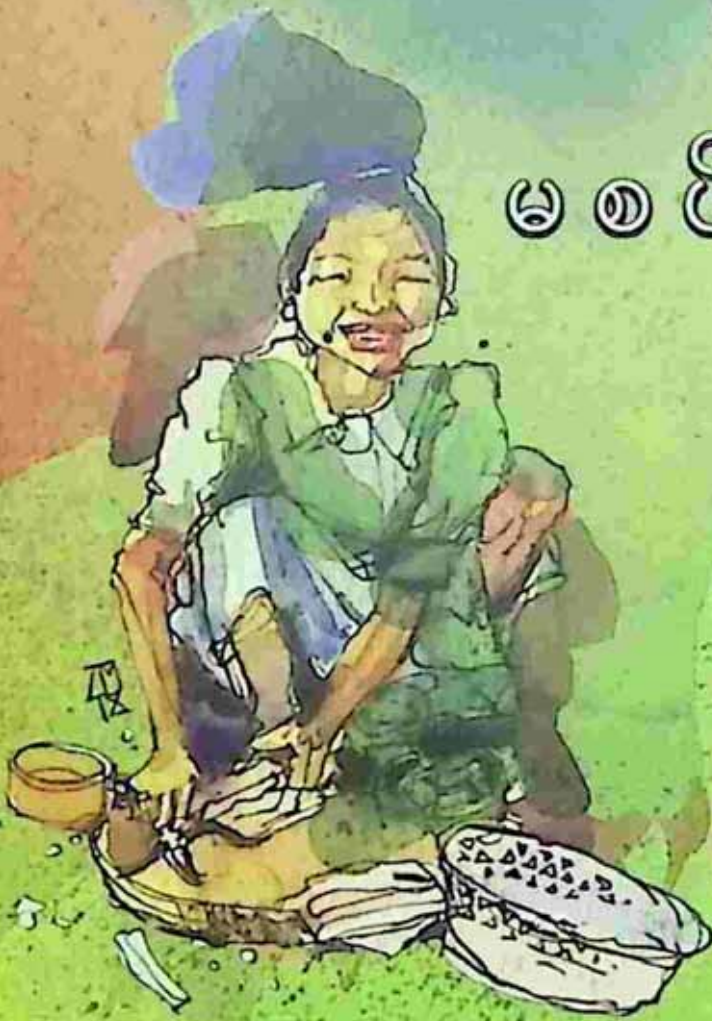
မေတ္တာစေတနာရယ်

မေတ္တာ

mgyoe.com

မစန္ဒာ

မစင်သော ငရုတ်

ISBN9789997115119

9 789997 115119

1,500.00KS

မစပ်သောငရုတ်၊ ပစန္ဒာ

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၁၁၅ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဇင်တီ x ၁၈ • ၅ ဇင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ. ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ တစ်ပုဒ်တည်းပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၁၉၉၅ အပေါင်းလက္ခဏာစာပေ၏ နှစ်အုပ်တွဲမှ။

(၁၉၈၂ တွင် မောင်သာရ၏ “ငရုတ်မှန်လျှင်စပ်ရလိမ့်မည်” နှင့်တွဲကာ ထွက်ရှိခဲ့)

ရောင်းစွဲ ၁ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စာ မွန် ခန်း : သာ စာ အုပ် စင်

မစပ်သောငရုတ်

မစန္ဒာ

စာပေဒါနအဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေခြင်း၊ ၂၀၁၉

၈၁ မွန်ခန်းသဘ

စိတ်ကူးချိုချို၏ အဖိုးနည်းဝန်ပါ
ရသစာအုပ်ကောင်းလေးများ
အစီအစဉ် ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်(သို့မဟုတ်)နှစ်ပုဒ်သော်လည်းကောင်း၊
ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်(သို့မဟုတ်)ငါးပုဒ်သော်လည်းကောင်း
ရသစာမွန်စာကောင်းများ ရွေးချယ်စုစည်းသွားပါမည်။

အချိန်ရှားပါး ခေတ်လူသားများသို့ အထူးရည်ရွယ်လျက်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလည်းရှိ၊ တန်ကြေးလည်း မများ၊
ခရီးဆောင်လည်းဖြစ်၊ ဧည့်ခန်းသာမှာလည်း ဧည့်ခံ၊
စာဖတ်စလေ့ အထောက်အကူလည်း ပြုရလေအောင်
ရည်ရွယ်စီစဉ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အရင်တုန်းကတော့ အင်ဂျင်နီယာ မနွဲ့ရည်
ခုတော့ ငါးပွဲစား မနွဲ့ရည်
ဘယ်သူ ဘာပြောချင်သေးလဲ
ဘာဖြစ်သေးလဲ... ကဲ

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

‘ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်ရတာ၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ဝဋ်အတွင်းမှာလ၊ ကရွတ်ကင်းလျှောက်တဲ့ တေးပုံပမာ၊ အဲဒါ... အဲဒါ... အဲဒါ ဘဝသံသရာ’

အထမ်းသမား ကိုကြာရိုးက ငါးစည်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေလှိုင်ရင်း ဟစ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဪ... ဘဝသံသရာတဲ့၊ ရှည်လျားထွေပြား မနေမနား တစ်သွားတည်း သွားကြတာ ခရီးပန်းတိုင် မရောက်မချင်း တစ်ယောက် ဆင်း တစ်ယောက်တက် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ၊ ဪ... လောဘ ရယ်... ဒေါ... ဟော... ဟော... ထို့... ဒီခြင် ငါ မျှချလိုက်ပြန်ဏှမယ်”

ပါးစပ်ပေါက်ထဲ တည့်တည့်တန်းဝင်လာသော ခြင်ကြောင့် ကိုကြာရိုး စည်းစိမ်ပျက်သွားသည်။ ငါးညှီရေများနှင့် စိုနေသော သမံ တလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးခနဲ ထွေးချလိုက်၏။ သူတံတွေးက ခုံဖိနပ် ကြီး တဂေါက်ဂေါက်နှင့် လျှောက်လာသော မအေးမြင့်ကို မထိတထိ သွားစဉ်လေသည်။ မအေးမြင့်က မျက်စောင်းနှင့်ကြည့်ရင်း ‘မအေးပေး နော်’ ဟု ပြောသွားသော်လည်း ကိုကြာရိုးက ပန်းပွင့်နှင့် ပေါက်သလောက်

ပင် ထင်ပုံရသည်။ တဟဲဟဲရယ်ရင်း မအေးမြင့်၏ နိမ့်တုံမြင့်တုံ တင်ပါး စုံနှစ်ဖက်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီကြာရိုးကြောင့်တော့ ခက်တယ်၊ မိန်းမများမြင်ရင် နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိတော့တဲ့အတိုင်း တဟဲဟဲနဲ့”

မန္တရည်က မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။

‘ငါ့အလုပ်သမားတွေကလည်း အကုန်လုံးက ဇာလေးတွေနဲ့၊ သောင်းမြင့်ကျတော့ အားအားရှိ ဖဲဝိုင်းပဲ သွားချင်နေတာ၊ ကိုယ့်မောင် ဝမ်းကွဲတွေကျတော့ အားကိုးရမလား အောက်မေ့ပါတယ် သူတို့ကိုယ် သူတို့ သူဌေးသားတွေ ထင်နေကြတယ်၊ အလုပ်လုပ်လိုက်ရင် စိတ်မဝင် စားသလိုလို ဝင်စားသလိုလို၊ မလှုပ်တုတ်ချောက်နဲ့၊ ငါးနံညှီရင်ပဲ နှာခေါင်းက ရှုံ့ချင်သေး၊ ဒီငါးတွေက သူတို့ကို ထမင်းကျွေးနေတာဆို တာ မေ့များနေကြသလား မသိပါဘူး’

မန္တရည်က ခုံဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ဒိုင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ လွယ် လာခဲ့သော သားရေအိတ်ကို ဘေးတွင်ချပြီး ပေါင်နှင့် မသိမသာ ဖိထား လိုက်သည်။ ဒီအိတ်ထဲမှာ ငွေက ထာဝစဉ်ပင် သောင်းနှင့်ချီကာ ပါနေ လေတော့ လက်လွတ်စပယ် မထားရဲပေ။

‘ငါးနံညှီတာများတော့ ရိုးနေပါပြီ၊ ညှီတယ်လို့တောင် မထင်ပါ ဘူး။ ငါက ဟိုဘက်သစ်သီးတန်းဘက်က ဒူးရင်းသီးနံ့ရရင်သာ စိတ်ညစ် တာ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း အနံ့ကသင်းလာပြီ၊ ကြည့်... အဲ့ဒီအနံ့ကြီးကသာ ခံရခက်တာ’

မန္တရည်သည် ချွတ်ထားသော ခုံဖိနပ်ကို ပြန်၍ ကုန်းကောက်ပြီး ခြေရင်းဘက်တွင် ချထားလိုက်သည်။ တော်ကြာ ပျောက်သွားဦးမည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက မနည်း။ တော်ကြာ ဘယ်သေမှာခြေထောက်တွင် ပါသွားသည်မသိဘဲ ပျောက်ရဦးမည်။ ခံရပေါင်းလည်း များလှပြီ။

‘အစ်မနွဲ့ရည် ဒီနေ့စောသားပဲ’
‘မနုဖြူငါး စောင့်ရဦးမယ်လေ’
‘ဘာငါးတွေလာမှာလဲ၊ ကန်ငါးလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်သမားတွေလာမှာ၊ သောင်းပြောင်းပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် စောစောလာခဲ့တာ။ စာရင်းတွေလည်း ပြန်တွက်ရဦးမယ်။ မနေ့တုန်းက ကျော်ကျော်ကို စာရင်းမှတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ ငါးအချိန်ကိုပဲ ရေးသွားတယ်။ ငါးကြီးလား၊ ငါးသေးလား၊ အမျိုးအစားလည်း ရေးမထားဘူးလေ။ အဲဒါမှတ်မိသရွေ့ စဉ်းစားပြီး ပြန်ရေးရဦးမယ်’”

ရေခဲပွဲစား မလှတင့်က မနွဲ့ရည်အား မင်းကွတ်သီးသုံးလုံး လှမ်းပေးသည်။ မနွဲ့ရည်က တစ်လုံးလှမ်းယူကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှစ်၍ ခွဲလိုက်သည်။ အတွင်းသားများက ဖွေးခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

‘ဒါဆို ဒီည အစ်မ အိပ်ရပါ့မလား’

‘မအိပ်ရတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ အဲဒီစာရင်းတွေပြီးရင် ဥက္ကံကို ကြွေးတောင်းစာ ရေးရဦးမယ်၊ နေဦး၊ အခု ရှစ်နာရီခွဲဆိုတော့ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ စာရင်းပြီးရင်တော့ ခဏမှေးနိုင်တယ် ထင်ပါရဲ့’”

မီးလုံးရောင်က မှိန်မှိန်သာ လင်းနေသည်။ သို့သော် စာရေးစာဖတ်၊ စာရင်းတွက်၍ကား ရသည်။ မျက်စိအားစိုက်ရလေတော့ ကာလရည်ကြာလာလျှင် မျက်စိတော့ နည်းနည်းပျက်ချင်ပျက်ပေမည်။ သို့သော် မနွဲ့ရည် ခုအထိတော့ မျက်မှန်မတပ်ရသေး။ ဒီကီလီဈေး၊ ဒီငါးစိမ်းတန်းတွင် မနွဲ့ရည် ကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ပင် ရှိပေပြီ။

ငါးနှစ်ဟူသည်မှာ ပြန်တွေးလိုက်တော့လည်း ဘာမှမကြာသလိုလို၊ အကြာကြီးလိုလိုနှင့် စိတ်ထဲတွင် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ ဒီငါးနှစ်မတိုင်ခင် ငါးနှစ်ကတော့ ငံပြာရည်ရောင်းရင်း၊ ငါးပိရောင်းရင်း

အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကို ပြန်တွေးလိုက်တော့လည်း ကြာသလိုလို၊ မကြာသလိုလိုပင်။

မနွဲ့ရည်ဟူသော မိန်းကလေး လူ့ဘဝ လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာသည်မှာ ဘာလိုလိုနှင့် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပေပြီ။ အတွေ့အကြုံ ပေါင်းလည်း စုံလှပြီ။

‘တွေ့... ကြုံ... ဆုံ... ကွဲ၊ တစ်ခရီးတည်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ အကြောင်းကံပါ၊ ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်ရတာ’

ကိုကြာရိုးက သီချင်းဆက်ဆိုပြန်သည်။ ငါးခုတွေလှောင်ထားသော သစ်သားစည်ပိုင်းကို စည်းချက်နှင့် ခေါက်နေသည်။ သူ့ဘေးက ရေစည်ပေါ်တွင်ကား ပုစွန်ဒိုင်မှ အထမ်းသမားတစ်ဦးက ခွေခွေခေါက်ခေါက် အိပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ခြင်တွေအုံ့ခဲနေသော်လည်း သိပုံမရ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်နေသည်။ ဒါကတော့ မဆန်း။ မနွဲ့ရည်တို့လို ငါးသမားတွေက ညတွင် အလုပ်လုပ်ကြရသူများမို့ အိပ်ချိန် အတော်နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရသမျှ အချိန်ကလေးများတွင် ဖြစ်သလို အိပ်တတ်ကြလေသည်။ ငါးသလောက် သေတ္တာဘေးတွင် အိပ်စင်ခင်းပြီး အိပ်နေသော ကိုစိုးဆိုလျှင် ပို၍ပင် ဆိုးသေးသည်။ ရာသီဥတု အုံ့အုံ့အိုက်အိုက်ကြီးမို့ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ကျောအပြောင်သားနှင့် မှောက်လျက်ကြီး အိပ်နေသည်။ သူ့ကျောတစ်ပြင်လုံး ခြင်တွေခဲနေလိုက်သည်မှာ မည်းသည်း၍ နေသော်လည်း သူကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

‘ခြင်တွေ ကိုက်လိုက်တာဟယ်၊ ငါတော့ ခြင်ထောင်ထောင်တော့မယ်’

‘ကျွန်မလည်း ကြွေးတောင်းထွက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးပိုက်ကြီးတို့ ဒိုင်က ရေခဲဖိုး မရှင်းတာ ကြာနေပြီ’

‘ခုနတုန်းကတော့ ဦးပိုက်ကြီးကို တွေ့လိုက်သားပဲ၊ သွားတောင်း
ချေ’”

‘နေ့ရွှေ ညရွှေ လုပ်ဦးမှာပဲ အစ်မရဲ့’

‘ရအောင်တောင်းအေ၊ သူကဖြင့် ဆီဒင်ကား ဝယ်စီးနေပြီး
ကိုယ်ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေကျရင် အင်မတန် လက်ပေါက်ကတ်တယ်၊
မရရင် ဆဲပစ်’

‘မဆဲရဲဘူး အစ်မရဲ့၊ သူက ကိုယ့်ထက်တောင် မိုးမွန်အောင်
ပြန်ဆဲမှာ၊ သူ့အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့’

မလှတင့်က ခုံဖိနပ်သံ တဂေါက်ဂေါက်နှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။
လမ်းလျှောက်ရင်းမှ သူ့ညာဘက်လက်မောင်းမှ ခြင်ကို ဘယ်လက်နှင့်
ယမ်း၍ ရိုက်လိုက်သည်။ လက်ဖဝါးတွင် ရဲခနဲ ပေသွားသော သွေးကို
ထဘီနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်လေသည်။

ခုနတုန်းက ခဏငြိမ်သွားသော ရေခဲခွဲစက်က တဂျိုးဂျိုး တဂျိမ်း
ဂျိမ်းနှင့် ပြန်၍ ဆူညံလာပြန်သည်။ ရေခဲတုံးကြီးများကို ကြမ်းပေါ်
တဂျိုးဂျိုးနှင့် တွန်း၍ ရွှေသွားသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မနွဲ့ရည်သည်
လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထားသော်လည်း လေးထောင့် ရေခဲတုံးကြီးကို
ကြမ်းပေါ်တွင် လျှောတိုက်၍ တွန်းသွားသူများ၊ ခွဲပြီး ရေခဲ အကြေများကို
တောင်းနှင့် ပြန်ထမ်းလာသူများ အားလုံးကို စိတ်နှင့်သိပြီး၊ စိတ်နှင့်
မြင်နေသည်။ သည်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ကျင်လည်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြာလှ
ပေပြီ။

‘လောဘရယ်... ဒေါသရယ်... မောဟရယ်... အဝိဇ္ဇာပစ္စ
ယာ... သင်္ခါရတဲ့၊ ပျော်လိုက်၊ ရွှင်လိုက်၊ ငိုကာ၊ ရယ်ကာ ဘယ်ခါ
မတည်မြဲ၊ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန်၊ အကြောင်းခံ ကမ္မသကာ’”

‘တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီနားက သေးစော်နံလွန်းလို့ နှာခေါင်း

မချမ်းသာရတဲ့အထဲက ခင်ဗျားအသံကွဲကြီးက နားပါမချမ်းသာရအောင် နှိပ်စက်နေတယ်’

သက်ထွေးက ရေစည်ထဲမှ ရေတစ်ပုံးခပ်ကာ သမံတလင်းအခင်း ပေါ် ဝေါခနဲ လောင်းချသည်။ ပုံးထဲမှ ရေအကျန်နှင့် ကိုကြာရိုးအား မထိတထိ လှမ်းပက်လိုက်လေသည်။

မနွဲ့ရည်က နေရာမှထကာ ခြေရင်းဘက်တွင် ဆင့်တင်ထားသော ထင်းရှူးဆာတ္တာထဲမှ ခြင်ထောင်ကို ထုတ်သည်။ ခြင်ထောင်တွင် ကြိုးတွေက အဆင်သင့် တပ်ထားသည်။ လေးဖက်လေးတန်တော့ တင်းတင်းရင်းရင်း မချိတ်နိုင်၊ ဟိုရာဇူး လှမ်းချိတ်၊ ဒီရာဇူး လှမ်းချိတ်နှင့် သုံးဖက်လောက်ကိုတော့ လျော့ရီလျော့ရဲနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

‘သူများချစ်သလို ချစ်ပါနော့တဲ့၊ အဟားဟား၊ မောင်ဆား၊ မင်းရေးထားတာလား’

ကျော်ကျော်က ရေစည်ပေါ်တွင် ထုံးနှင့်ရေးထားသော စာကို ဖတ်ကာ ရယ်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မောင်ဆား၊ မင်းဆင်းကွ၊ ဟောဒီမှာ ရေးထားတာ တွေ့လား၊ မိတ်ဆွေ ရေစည်ပေါ် ဆားမတင်နှင့်တဲ့ကွ’

ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ မနွဲ့ရည်သည် ဗေဒင်ဆရာခုံကလေး ကို ခြင်ထောင်ထဲ အရင်သွင်းသည်။ ထို့နောက် စာရင်းစာအုပ်နှင့် သားရေအိတ်တို့ကိုင်ကာ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်သည်။ လေးဖက်လေးတန် ဆွဲပြီး တင်းတင်းရင်းရင်းသာ ထောင်ရလျှင် လူသုံးလေးယောက်လောက် အေးအေးသက်သာ ထိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ လျော့လျော့ရဲရဲ မို့ တစ်ယောက်ပင် အနိုင်နိုင်။ လျော့ကျနေသော ခြင်ထောင်ပိတ်အမိုးက ခေါင်းပေါ်တွင် တစ်မိုက်လောက်ပင် မလွတ်၊ ခေါင်းကို လာ၍ လာ၍ ထိနေသည်။

‘ဖြစ်ချင်တယ် မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုတာတွေထက် ဖြစ်လာသမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ။ ကိုယ်နေချင်သလို မဖြစ်တဲ့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်လာတာကိုသာ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ။ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်တည်ဆောက်သလို၊ ကိုယ်မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်တတ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ’

ခုံပေါ်တွင် စာရင်းစာအုပ်ကို တင်သည်။ အိတ်ထဲမှ ဂဏန်းတွက် စက်ကလေးကိုပါ ထုတ်ထားလိုက်သည်။

‘အစ်မ’

ခြင်ထောင်ဘေးသို့ ကျော်စိုး ကပ်လာသည်။ မျက်နှာက ခပ်ညှိုးညှိုး။

‘အစ်မ... ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် တစ်ရာလောက် ကြိုပေးပါဦး’

‘နင်ယူတာ များပြီနော်’

ကျော်စိုးက သေးသေးနွဲ့နွဲ့နှင့် ရုပ်လည်း ချောသည်။ အမူအရာ သာလုပ်တတ်လျှင် မင်းသားဖြစ်လောက်သော ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူလည်း တစ်ချိန်က မင်းသားရူး အတော်လေး ရူးခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မိဘက ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ မဟုတ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အဆက်အသွယ် မရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကံ မပါသည်က တစ်ကြောင်း အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် သူ့ခမျာ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် ‘အစ်ကိုက ဖိတ်စာပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်’ ဟု မင်းသမီးကို သွား၍ ပြောရသော မင်းသား၏ ကားမောင်းသူပင် မလုပ်ဖူးသေးပေ။ မနွဲ့ရည်၏ခိုင်တွင်သာ တစ်ညနှစ်ဆယ် ပုတ်ပြတ်နှင့် အလုပ်သမားဖြစ်လာ ရလေသည်။

‘မှတ်ထားပါ အစ်မ...၊ ခုဟာက ကလေးတွေကျောင်းဖွင့်လို့

အကြီးနှစ်ကောင်က ကျောင်းကြီးအပ်ရတော့မယ်၊ အငယ်မကိုလည်း မူကြိုပို့ရမယ်တဲ့’

‘အေး... ငါကတော့ သဘောကောင်းပြီး တောင်းတိုင်းထုတ် ပေးနေတာ၊ တော်ကြာငွေများလာတော့ ဒီမှာလာမဆင်းတော့ဘဲ တခြား ခိုင်တွေမှာလည်း သွားလုပ်မနေနဲ့ဦး’

‘စိတ်ချပါ အစ်မရာ’

‘အေး... အေး၊ မနက်ကျတော့ ပေးလိုက်မယ်၊ နင်ကလည်း ကလေးက ဘယ်နှယောက်ရှိနေပြီလဲ’

‘လေးယောက်...’

‘ဗိုက်ထဲမှာ တစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ တစ်လောက နင့်မိန်းမ တွေလိုက်ပါတယ်’

ကျော်စိုးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်သည်။

‘နင်တို့ကလည်း ကျွေးနိုင်မှမွေးပေါ့။ အကာအကွယ်လေး ဘာလေး လုပ်ဦးမှပေါ့ဟဲ့၊ ခုမှ အသက်က အစိတ်ရှိသေး ကလေးက လေးယောက်၊ နင့်မိန်းမကလည်း သားပေါက်ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်နှစ် တစ်ယောက်လောက် မွေးနေတာ။ ဒီပုံအတိုင်း ဆက်မွေးနေရင် နယ်သစ် ရှာပြီး ရွာတည်လို့ရမယ်’

‘ဘုရားပေးတာ၊ မတားကောင်းဘူးတဲ့ အစ်မရ’

ကျော်စိုးက ခပ်တိုးတိုး ပြောသွားသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပခုံးကလေး ကိုင်းညွတ်အောင် တာဝန်တွေပိနေသော ကျော်စိုးကို လှမ်း ကြည့်ရင်း မနွဲ့ရည် သက်ပြင်းချမိသည်။ အမေ့ကို သတိရသည်။ အမေ ကလည်း ‘သားသမီးဆိုတာ ဘုရားပေးတာ၊ မတားကောင်းဘူး’ ဟု ပြောတတ်လေသည်။

စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။

ဒေါ်ကြည်	ငါးမြစ်ချင်း (သေး)	၁၅ ပိဿာ
ဒေါ်လုံးမ	ငါးခေါင်းပွ	၈ ပိဿာ
ဆွာမိ	ငါးကြင်းပေါက်	၁၀ ပိဿာ

စာရင်းတွေကို ဖတ်သည်။ သို့သော် ကိန်းဂဏန်းများက မျက်စိ
ထဲတွင် ဝေဝါးပြီး ပြာသွားလေသည်။
အဖေ့ကို သတိရသည်။
အဖေ့ကို သတိရသည်။
ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝကို သတိရသည်။

*

‘အဖေ’

‘ဟေ’

‘ပုံပြောပြပါ အဖေရ’

‘အေး’

‘ပြောလေ’

‘ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးဟာ ငါးချဉ်စားပြီး ခုတင်
ကြားမှာ ပေါင်ကားပြီး သေရောတဲ့’

‘ဟင်... အဖေကလည်း’

အဖေ့ကို ပုံပြောခိုင်းလျှင် ထိုသို့သာ ပြောတတ်သည်။ နွဲ့ရည်
မကျေနပ်၊ မျက်လုံးကလေး ရှုံ့သွားသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အပျိုတော်တစ်ယောက် နန်းတော်အောက်မှာ သေး
ပေါက်ရင်း ချေးခြောက်တက်နင်းမိသတဲ့’

‘ဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ဘူး၊ မင်းတားလေးနဲ့ မင်းတမီးလေးအကြောင်း
ပြောပြ’

ညီမလေး ဝတ်ရည်က အဖေ၏လက်မောင်းကို ဖွဖွလေးဆိတ်
ကာ ခြေဆောင့်သည်။ အဖေက တဟားဟားရယ်လေသည်။ အဖေ
သည် အမေ့လို မင်းသားလေးတွေ၊ မင်းသမီးလေးတွေအကြောင်း ပြော
မပြတတ်။ မြေမင်းသားနှင့် ငှက်ကြီးဝန်ပိုအကြောင်းဆိုလျှင်တော့ ကြား
ဖူးမည်ပင် မထင်။

နွဲ့ရည်က အမေ့ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။ အမေက
မောင်လေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး အဖေ့အင်္ကျီကို ကြေးမီးပူကြီးနှင့်
တိုက်နေသည်။ ကြေးမီးပူကြီးက လှုပ်လိုက်တိုင်း၊ ရွှေလိုက်တိုင်း
ဂျလောက်ဂျလောက်နှင့် မြည်သွားတတ်သည်။ ပတ္တာနေရာမှ ချောင်ပြီး
မြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မောင်လေး... လာလာ၊ မမဆီလာ’

နွဲ့ရည်က နေရာမှထသွားကာ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ မောင်လေးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အမေသည် ပုံပြောကောင်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော်
အမေ့တွင် အားလပ်ချိန်မရှိတတ်။ အမေ့လက်ချောင်း ပိန်ပိန်ကလေးများ
သည် မိုးလင်းမှမိုးချုပ် ဇယ်စက်သလို လှုပ်ရှားနေရတတ်သည်။ ငရုတ်
သီး ထောင်းလိုက်၊ ဟင်းချက်လိုက်၊ ထမင်းရည်ငှဲ့လိုက်၊ အဝတ်လျှော်
လိုက်၊ တံမြက်စည်းလှည်းလိုက်၊ စပါးလုံးရွေးလိုက်၊ ဆန်ပြာလိုက်
တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ကလေးလုပြီး အပေါင်ဆိုင် ပြေးရတတ်သေးသည်။
ဒီကြားထဲ ကလေးက တစ်နှစ်ခွဲကို တစ်ယောက်လောက် မှန်မှန် မွေးနေ
သေးသည်။ နွဲ့ရည် ခြောက်နှစ်သမီးတွင် မောင်နှစ်ယောက်၊ ညီမ
တစ်ယောက်ကို ရနေပြီဖြစ်သည်။

‘ငါ့မိန်းမက တယ်ပြီး သားပေါက်ကောင်းတာကိုး၊ ဝက်သာ
ဆိုရင် ဘယ်လောက်အဖိုးတန်မလဲ မသိဘူး’ ဟု အဖေက စတတ်လေ
သည်။ အမေက အေးသည်။ သာမန် မိန်းမများလို ‘ဩ... အခု လူဆို

တော့ အဖိုးမတန်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့လေ၊ ဟင်း... ရှင့်စကားက ဘာစကားလဲ’ ဟု နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနှင့်ပြောကာ မျက်စောင်းမထိုး တတ်၊ ‘ဝက်ဖြစ်ရင်လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ လူ့ဘဝလို ဆန်ကုန်မှာ ဆီကုန်မှာ ပူနေစရာ မလိုဘူး’ ဟု ပြောကာ ပြုံးလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း ‘ဘုရားပေးတာ၊ မတားကောင်းဘူးရှင့်၊ သားသမီးဆိုတာ ရတနာ ချည်းပဲ’ ဟု ပြောတတ်သည်။

အဖေ။ နွဲ့ရည်၏အဖေကတော့ တကယ့်ကို လူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားထဲမှ သာမန်ယောက်ျားတို့ကဲ့သို့ အပျော်အပါး လိုက်ခြင်း လုံးဝမရှိပေ။ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ မိန်းမလည်းမလိုက်။ အချိန်အားရလျှင် စာအုပ်ဖတ်သည်။ သူ့ကျောင်းဆရာလုပ်၍ ရလာသမျှ သော လခငွေကလေးကို အမေ့လက်ထဲ တစ်ပြားမကျန်အပ်သည်။ သူ့ ဝင်ငွေနှင့် လက်ရှိပါးစပ်ပေါက် ခြောက်ပေါက် မစားလောက်သောအခါ ‘ဒီလိုဆိုလည်း ဆန်ပြုတ်သောက်ကြတာပေါ့ကွာ’ ဟု ခပ်အေးအေးပင် အဖြေရှာတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

နွဲ့ရည်သည် မောင်လေးကို ချီကာ အဖေဘေးတွင် ပြန်၍ ထိုင် သည်။ ‘မောင်လေးနော်... ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အဖေက ပုံပြောပြမယ်တဲ့ သိလား’ ဟု ပြောကာ စကားခေါ်သည်။ အဖေက နွဲ့ရည်တို့မောင်နှမ အား လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။

‘မင်းသားလေးတွေ၊ မင်းသမီးလေးတွေ အကြောင်းတော့ အဖေ မသိဘူး၊ သမီးတို့နားထောင်ချင်ရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း ပြောပြမယ်လေ’

အဖေက ညီမလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အကြောင်း ပြောပြသည်။ နွဲ့ရည်တို့၏ မြန်မာပြည်ကြီးကို အင်္ဂလိပ် တို့က မလိမ့်တပတ်နှင့် သိမ်းပိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်လုပ်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဂျပန်ပြည်သို့သွားကာ ဂျပန်တို့၏ အကူအညီနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ကို တော်လှန်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် မင်းသားခေါင်းဆောင်း၍ လာခဲ့သော ဖက်ဆစ်များကို တစ်တိုင်းလုံး၊ တစ်ပြည်လုံး၊ တစ်မျိုးသားလုံး ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် ပြန်ရောက်လာသော အင်္ဂလိပ်တို့ လက်အောက်မှ အလွတ်ရုန်းပြီး လွတ်လပ်ရေးကို ရယူခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ထို့နောက် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ အကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့်အကြောင်း။

‘အဲဒီတုန်းက သမီးရှိလားဟင်’

‘ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ သမီးတို့အမေနဲ့ အဖေက ရခါစပဲရှိသေးတာ၊ သမီးက အဲဒီတုန်းက အမေ့ဗိုက်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတုန်း နေမှာပေါ့’

အဖေက နွဲ့ရည်ကိုကြည့်ကာ လူကြီးတစ်ဦးလို ရှင်းပြသည်။

‘အဖေတို့က အဲဒီတုန်းက မင်းလှမှာ၊ ရေဒီယိုကလည်း တစ်မြို့လုံးမှ နှစ်လုံးရှိတာ၊ ရေဒီယိုက ကြေညာသွားတယ်လို့ ကြားခါစက မယုံဘူး။ ရေဒီယိုရှိတဲ့ ဦးထွန်းလှအိမ်ကို ပြေးသွားကြတယ်။ ဦးထွန်းလှက ငိုသံကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆွေပြီဗျ။ တခြားခေါင်းဆောင်ကြီးတွေလည်း ပါတယ်။ အစည်းအဝေးလုပ်နေတုန်း ဝင်သတ်သွားသတဲ့လို့ ပြောတယ်။ ကြားရသမျှ လူတွေဆို ဟာခနဲ ဟင်ခနဲပဲ၊ သခင်သာဆန်းရဲ့ အမေဆိုရင် အသက်ခုနစ်ဆယ်လောက် အဘွားကြီးပေါ့။ သူက ‘သားရယ် မောင်အောင်ဆန်းရဲ့’ ဆိုပြီး အော်ငိုလိုက်တာ တကယ်တကယ် တော့ ဒီအဘွားကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကို အနီးကပ်တောင် တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သတင်းကြားနဲ့သာ သားအရင်းလိုချစ်ပြီး အားကိုးနေတာ’

နွဲ့ရည်သည် အဖေ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံထဲ မြင်ဖူးသော

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ပုံကို တွေးကြည့်နေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း
စေ့ထားသည်။ ကော်လံအကြီးကြီးပါသော အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

နွဲ့ရည်၏အသက်က ခြောက်နှစ်ပြည့်ရုံသာ ရှိသေးသောကြောင့်
အဖေပြောသမျှ စကားတွေ အကုန်လုံးကိုတော့ နားမလည်၊ သို့သော်
သူ လူ့ပြည်မရောက်သေးခင်ကတည်းက သေဆုံးသွားနှင့်သော ထို
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုကား လေးစားဖွယ်၊ ကြည်ညို
ချစ်ခင်ဖွယ်သော လူတစ်ဦးအဖြစ် နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

‘အဖေတို့လူမျိုးတွေဟာ ကလေးဆိုးနဲ့တူတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးရဲ့
တန်ဖိုးကို နားမလည်ဘူး။ လူပေါင်းများစွာ၊ အသက်ပေါင်းများစွာ
စတေးပြီး ရလာတဲ့လွတ်လပ်ရေးကို လက်ချင်းတွဲပြီး ထိန်းသိမ်းဖို့
မကြိုးစားဘဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ထပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီ
တိုင်းပြည်ကြီးဟာ အဖေတို့ပြည်၊ ဒီမြေတွေဟာ အဖေတို့မြေ၊ ဒီတိုင်း
ပြည်ကြီးတိုးတက်အောင်၊ ဒီမြေတွေကို သူများလက်ထဲ တစ်လက်မမှ
မပါအောင် ကာကွယ်ဖို့၊ စောင့်ရှောက်ဖို့က အဖေမှာရော၊ အမေမှာရော၊
သမီးတို့မှာရော တာဝန်ရှိတယ်၊ နိုင်ငံသားတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်’

‘တာဝန်... တာဝန်... တာဝန်’

နွဲ့ရည်က အဖေစကားကို စိတ်ထဲမှာ အခါခါရေရွတ်ကြည့်မိ
သည်။ ကောင်းစွာနားမလည်၊ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။

‘ကဲပါ... တော်စမ်းပါ၊ ရှင်က အဲဒါတွေပြောနေလို့ ကလေးတွေ
က ဘယ်လိုလုပ်နားလည်မလဲ။ ဒီမြေတွေဟာ အဖေတို့မြေဆိုလို့ သူများ
ခြံထဲ ဝင်ဆော့ကုန်ပါဦးမယ်’

‘ဟ... ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ’

‘အင်းလေ... ဒါကြောင့် ကလေးတွေဦးနှောက်နဲ့ တန်ရုံပဲပြော
ပါလို့ ပြောတာ’

အဖေက သူ့စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကုတ်နေသော နွဲ့ရည်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ပြုံးသည်။

‘ငါ့သမီးကြီးကတော့ အဖေပြောတာ နားလည်မှာပါ။ ဟင်... နားလည်ရဲ့လား သမီး’

အဖေလှမ်းမေးတော့ နွဲ့ရည်ခေါင်းညိတ်သည်။ နားလည်၍တော့ မဟုတ်။

‘အခုသမီး ငယ်သေးတယ်၊ သမီးကြီးလာမှ အဖေ အများကြီး ပြောပြဦးမယ်။ သူများနိုင်ငံက ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ အကြောင်း ရော၊ ဖေဖေတို့ မြန်မာ့သမိုင်းမှာပါတဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေ အကြောင်း ရော’

‘တမီးကတော့ မင်းတားနဲ့ မင်းတမီးလေးပုံပဲ ကြိုက်တယ်’
ညီမလေးက အမေ့လက်မောင်း ဆိတ်ပြန်သည်။

နွဲ့ရည်သည် မောင်လေးကို ခါးထစ်ခွင်ချီသွားပြီး အခန်းထောင့်က ကြမ်းပေါက်တွင် ခြေထိုးပြီး သေးတည်သည်။ တော်ကြာ သူ့အပေါ်တွင် ပေါက်ချနေဦးမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အသက်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အတွေ့အကြုံက သင်ထားသောကြောင့် မောင်တွေ၊ ညီမတွေ၏အထာကို နွဲ့ရည်က အတော်အတန် သိနေပေပြီ။ ဒီမောင်တွေ၊ ဒီညီမတွေကို ခါးထစ်ခွင်ချီပြီး ထိန်းရလွန်း၍ ခါးပင်စောင်းနေပြီ။

‘နွဲ့ရည်ရေ... သမီး ထမင်းအိုး တည်ချေပါဦးကွယ်’

အမေကခိုင်းတော့ မောင်လေးကို ချီလျက်ပင် မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဆန်အိုးထဲမှ ဆန်ကိုခပ်တော့ နို့ဆီဘူးက အိုးဖင်ကို ဂျလစ်ဂျလစ်နှင့် သွား၍ ခြစ်နေသည်။ ဆန်ကုန်တော့မည် ဖြစ်သည်။

‘အမေရေ... ဆန်ကုန်တော့မယ်’

နွဲ့ရည်က လှမ်းအော်သည်။

‘တစ်ရက်စာလောက်တော့ ကျန်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ သမီးကလည်း ဘာလို့ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်နေရတာလဲ’

အမေက ကြေးမီးပူကြီးကို သံညှပ်ပေါ်တင်ကာ နေရာမှထသည်။ နွဲ့ရည်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ မောင်လေးက ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ကာ အမေဆီ လှမ်းနေလေသည်။ အမေက မောင်လေးကို ဆွဲချီရင်း ဆန်အိုးထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ ‘လကုန်ဖို့ ခြောက်ရက်တောင် လိုသေးတယ်’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲဝင် သွားကာ အိပ်ရာခြေရင်းမှ သံသေတ္တာကို ကျီခနဲဖွင့်သည်။

‘ငါ့ ဘန်ကောက်လုံချည်လေးတွေတော့ တရားအားထုတ်ဖို့ သွားရဦးတော့မယ်လား ဟေ့’

အဖေက ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းမေးလေသည်။

‘ကဲ... သမီးရေ၊ တရားအားထုတ်ချည်ပါဦး’

ထိုသို့ပြောလျှင် နွဲ့ရည် နားလည်သည်။ အပေါင်ဆိုင်သို့သွား ခိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပေါင်ဆိုင်တွင် ထိုင်သောသူက ရွှေသွားတွေ အဝင်းသားနှင့် ထောင်ကဲကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ‘တရားအားထုတ်’ ဟူသောစကား ၏ မူရင်းအဓိပ္ပာယ်မှာ ‘တရုတ်အားထား’ ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ကြောင်း နွဲ့ရည်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး နားလည်ကြလေသည်။

‘အရေးကြီးတာက ဆန်ပဲ၊ ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်ရှိနေရင် အနည်းဆုံး ဆန်ပြုတ်တော့ သောက်ရမှာပဲ’

အမေက ပြောတတ်သည်။ ဟင်းမရှိလျှင် အမေ မပူတတ်သော်

လည်း ဆန်အိုးထဲမှာ ဆန်ကုန်ခါနီးလျှင်မူ မရှိ ရှိတာကို ပေါင်နှံပြီး ဖြည့်တတ်သည်။ အမေ အပေါင်ဆိုင်သွားပြီး ပြန်လာလျှင် ဆန်ထုပ်လေး ရွက်လာတတ်သည်။

နွဲ့ရည် အတန်ငယ်ကြီးလာပြီး ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ရေးတတ်လာ တော့ အမေ့ကိုယ်စား အပေါင်ဆိုင်သွားရသည်။ အမေ့ကိုယ်စား ဆန် ဝယ်ရသည်။

‘ဒီကျောင်းဆရာအိမ်ကလည်း မွဲလိုက်တာ၊ လကုန်ခါနီးရင် ပေါင်ရနံ့ရပြီလို့တော့ ပြောကြမှာပဲနော်’

တစ်ခါတစ်ရံတော့ အမေက ရှက်ဟန်တူသည်။ မရွှင်မလန်းနှင့် ညည်းညူတတ်သည်။

‘ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပေါင်ရတာ ရှက်စရာလား မိန်းမရဲ့၊ သူများ ပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သမီးနွဲ့ရည် အဖေပြောတာမှတ်ထား။ ဒီတစ်သက်မှာ သူများပစ္စည်း မတရားယူတာ၊ နိုင်ငံတော်ပစ္စည်း မတရား ခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်စားရင်း မွဲလိုက်တော့ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး သိလား၊ သမီးကို သူငယ်ချင်းတွေကတွေ့လို့ ‘ဘယ်သွားမှာလဲ’ မေးရင် ‘အပေါင်ဆိုင်သွား မလို့ဟေ့’ လို့ ရဲရဲတင်းတင်းဖြေလိုက်။ ‘ငါတို့အဖေရတဲ့လခက နည်း တော့ ငါတို့ တစ်အိမ်လုံး စားမလောက်ဘူး’ လို့ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်။ ဒါဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့။ ဝမ်းနည်းစရာ၊ အားငယ်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး’

အဖေကတော့ နွဲ့ရည်၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ သတ္တိသွေးကို သွန်းလောင်း၍ ထည့်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့်လားတော့ မသိ။ နွဲ့ရည် သည် မိမိဘဝ၏ မပြည့်စုံမှု၊ မလုံလောက်မှုအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရှက်ရွံ့ညှိုးငယ်မှုကိုလည်းကောင်း မခံစားခဲ့ရပေ။

ကျောက်သင်ပုန်းကွဲကို ကိုင်နေရသော်လည်း အသစ်ကို မဖြစ်မနေလိုချင်စိတ် မပေါ်မိ။ ‘ဒါလည်း ရေးလို့ရသေးတာပဲ’ ဟူသော အတွေးကို မွေးပြီး ကျောက်သင်ပုန်းအကွဲတွင်ပင် မျဉ်းသားပြီး လက်ရေးဝိုင်းအောင် ကျင့်တတ်လာသည်။ ကျောက်တံလေးများကို လက်တစ်ဆစ်လောက်သာ ကျန်တော့သည်အထိ ချွေချွေတာတာ သုံးတတ်လာသည်။ ဖိနပ်ပြတ်လျှင်လည်း ချိတ်ထိုးပြီး စီးနိုင်သမျှ စီးနေရန် ဝန်မလေး။

နွဲ့ရည် ထိုသို့ နေတတ်အောင်လည်း အဖေက လမ်းပြ၍ ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကို နွဲ့ရည် မမေ့။

*

‘အဖေ၊ အဖေဖိနပ်ကြီးက စုတ်လှပြီ’

‘ပြတ်ချင်နေပြီ သမီးရဲ့၊ ဟောဒီ ခေါင်နေရာက ပြုတ်ချင်နေတာ၊ အဖေက အောက်ကနေ ချိတ်ထိုးပြီး ထိန်းထားလို့ ဒီလောက်ခံနေတာ’

အဖေက ဖိနပ်ကို ခပ်ညှာညှာ၊ ခပ်ဆဆစီးကာ လျှောက်သည်။ နွဲ့ရည်က သူစီးထားသော ဖိနပ်ကို ငုံ့၍ ကြည့်မိသည်။ ခုံဖိနပ်ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်နောက်ခြီး ပါးနေပြီ။ သားရေပတ်က ပြတ်ပြတ်ထွက်သောကြောင့် သံနှင့် ပြန်ရိုက်ရသော အကြိမ်ပေါင်းလည်း များပြီ။ သံရိုက်ဒဏ်ကြောင့် ခုံဖိနပ်လည်း အက်တက်တက်ဖြစ်နေပြီ။

‘ခုနေသာ လိုချင်တာရမယ်ဆိုရင် နွဲ့ရည် ဖိနပ်ပဲ လိုချင်တယ် သိလားအဖေ’

‘တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားကြီးတွေ မလိုချင်ဘူးလား သမီးရဲ့’

‘မယူချင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ အဲဒီတိုက်ကြီးပေါ်ကို ခုံဖိနပ်စုတ်

နဲ့ တက်နေရဦးမယ်’

‘ဟား... ဟား... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’

‘အဖေ့အတွက် တစ်ရန်၊ နွဲ့ရည်အတွက် တစ်ရန် ချက်ချင်းသာ ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကော်တာပဲ’

အဖေက ရယ်သည်။ ဈေးရှေ့ရောက်တော့ အဖေက ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ခေတ္တရပ်သည်။

‘ဗျိုး... ကိုသာအောင်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အဖေ့အသိများ အဖေ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ အိမ်က ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးသောကြောင့် နွဲ့ရည်ရော အဖေပါ ဆာနေကြသည်။ အဖေ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်လျှင် သူလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရလိမ့်မည်ဟု တွေးပြီး နွဲ့ရည် ဝမ်းသာသလိုလို ရှိစဉ်မှာပင် အဖေက ‘တော်ပါပြီဗျာ၊ ကိစ္စလေးရှိသေးလို့’ ဟု ပြောကာ ငြင်းသည်။ ‘လာပါဗျ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်ပါဦး သောက်လိုက်ပါဦး’ ဟု ထပ်ခေါ်နေသောအသံများကို ရှောင်ရှားလိုဟန်နှင့် ဖိနပ်ဆိုင်ထဲ စွတ်ခနဲ ဝင်လိုက်၏။

‘ဘာလိုချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ လူကြီးအတွက်လား၊ ကလေးအတွက်လား၊ အရွယ်အစားစား ရှိပါတယ်’

အဖေ့ဖိနပ်ရော၊ နွဲ့ရည်ဖိနပ်ရော နှစ်ရန်လုံးက ခပ်စုတ်စုတ်မို့ ဖိနပ်နှစ်ရန်တော့ သေချာပေါက် ရောင်းရလိမ့်မည်ဟု ဆိုင်ရှင်က တွက်ပုံရသည်။ အဖေ့အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအကြွေသာ ပါသည်ကို နွဲ့ရည် သိသည်။ နှစ်ရန်ဖိုး နေနေသာသာ တစ်ရန်ဖိုးပင် ပြည့်လိမ့်မည်မဟုတ်။

‘ကတ္တီပါထဲကယူယူ၊ သားရေထဲကယူယူ၊ လိုချင်တာရှိပါတယ်၊ ဟောဒီ ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်လေးဆိုရင် ဒီကသမီးလေးနဲ့ အတော်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ စီးကြည့်ပါ... စီးကြည့်ပါ၊ အားနာစရာမလိုပါဘူး’

နွဲ့ရည်က ခဏစီးရလည်း အမြတ်ဟူ၍ သဘောထားကာ ခပ်ဖွဖွ စီးကြည့်သည်။ အဖေက ‘ပေကုန်ပါ့မယ် သမီးရယ်’ ဟု အားနာစကား ပြောလေသည်။ အဖေက မစီးစေချင်မှန်းသိ၍ နွဲ့ရည်က နောက်ထပ် ဖိနပ်များကို စီး၍ မကြည့်တော့ပေ။ အဖေ့လက်ကို တင်းတင်းလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ်ကို ယို့ထားလိုက်မိလေသည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် တအံ့ တဩ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရသည်။

‘ဟာ... ဆရာ’

ဆိုင်နောက်ဘက်မှ ထွက်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်က အဖေ့ ဆီကို ပြေးလာသည်။

‘ဆရာ ဖိနပ်လာဝယ်တာလား ဆရာ၊ ဖေဖေ... အဲဒါ ကျွန်တော့် ဆရာ’

အဖေက ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းပြရသော ဆရာမို့ အဖေ့တပည့် သည် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသည်။ နွဲ့ရည်က အသက်ငယ် သေး၍ အဖေ့အတန်း မရောက်သေးသော်လည်း ထိုကျောင်းသားကိုကား ကျောင်းတွင် မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးနေလေသည်။

‘ဪ... သားတို့ဆရာလား’

ဆိုင်ရှင်က အံ့ဩသလို စကားဆိုသည်။ အဖေ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ကာ ဆန်ကာ ကြည့်နေသေးသည်။

‘ကြိုက်တာရွေးပါ ဆရာ၊ လိုချင်တဲ့ဖိနပ် ယူသွားပါ၊ သားတို့ ဆရာကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးပါရစေ’

အဖေ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် နီသွားသည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ’

‘ယူသွားပါ ဆရာ’

‘ဟာ... နေပါစေ... မယူပါရစေနဲ့’

‘လူပါဆရာ၊ ဆရာလည်း ဖိနပ်ဝယ်မလို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဝယ်တော့မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ မဝယ်သေးဘူးခင်ဗျ’

အဖေက နွဲ့ရည်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်သည်။ အဖေ့တပည့်က ‘ဆရာ... ဆရာ’ ဟု လှမ်းခေါ်သည်ကို လက်ကာပြီး တားသည်။

‘ဒီမှာ မောင်စိုးတင့်၊ ဆရာ့တပည့်ရဲ့ စေတနာကို ဆရာနားလည် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ မယူပါရစေနဲ့’

အဖေက ဖိနပ်ဆိုင်ထဲမှ ဇွတ်ထွက်လာသည်။ နွဲ့ရည်က အဖေ ဆွဲခေါ်၍သာ အဖေ့နောက် ပါလာရသော်လည်း စိတ်ကတော့ ဆိုင် ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ‘အဖေ့နှယ်... အလကားရနေတဲ့ ဟာကို၊ ကိုယ့်မှာလည်း လိုနေတာ ယူလိုက်ပါတော့လား’ ဟု မချင့်မရဲ တွေးမိ သည်။

‘လူဆိုတာ မာနရှိရတယ် သမီး၊ ကျွေးတိုင်း မစားရဘူး၊ ပေးတိုင်း မယူရဘူး’

နွဲ့ရည်၏ အတွင်းစိတ်ကို အဖေက သိပုံရသည်။ လမ်းကျတော့ ရှင်းပြသည်။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မလေးစားရင် ဘယ်သူကမှ လာပြီး လေးစား တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးစဉ်းစားကြည့်စမ်း ခုနတုန်းက အဖေ့ မိတ်ဆွေတွေက အဖေ့ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ခေါ်တယ်၊ အဖေ ဝင်သောက်လိုက်မယ်၊ ဟော... နောက်တစ်ခါကြိုရင်လည်း နောက် တစ်ခါခေါ်ဦးမှာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဆယ်ခါကြိုရင် အဖေက ဆယ်ခါသောက်ရ မလား၊ အဖေကလည်း သူတို့ကို ပြန်မတိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့က အားအားရှိ သူများလက်ဖက်ရည်တိုက်တိုင်း ကပ်သောက်နေတဲ့လူကြီး

လို့ မထင်ပေဘူးလား။ ဆယ်ခါအပြင် ဆယ့်တစ်ခါကျတော့ ခေါ်ပါဦး
မလား၊ နောင်ဆိုရင် အဖေလာတာမြင်ရင် သတင်းစာဖတ်သလိုလိုနဲ့
လက်ဖက်ရည် ငုံ့သောက်သလိုလိုနဲ့ မျက်နှာလွဲပြီး မမြင်ချင်ယောင်
ဆောင်တော့မယ်၊ ကဲ... ကောင်းပါ့မလား’

နွဲ့ရည်က အဖေ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။ အဖေ့မျက်နှာ တည်ငြိမ်
အေးဆေးနေသည်။

‘နောက်ပြီး သူများသနားတာလည်း ဘယ်တော့မှ မခံနဲ့၊ အသနား
ခံရတာဟာ အင်မတန်ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ခုနတုန်းကဆိုရင်ကြည့်၊
ဆိုင်ရှင်က အဖေတို့သားအဖကို သနားနေတယ်၊ အဖေဖိနပ် ပြတ်ခါနီး
နေပြီ။ ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ အဖေတတ်နိုင်ရင် အသစ်တစ်ရန်
ထပ်ဝယ်မယ်၊ မတတ်နိုင်သေးရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြုပြင်ပြီး စီးနေမယ်။
သနားပါတယ်ကွာ ဆရာလေးကြည့်ရတာ ချို့တဲ့ရှာတယ်၊ ဆင်းရဲရှာ
တယ်၊ ဖိနပ်တစ်ရန်လောက်များ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ အလကားပေး
လိုက်ပါမယ်ဆိုတာမျိုးတော့ အဖေရှက်တယ်။ ဖိနပ်စုတ်ကိုစီးရတာ
ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ သူများက သနားလို့ အလကားပေးထားတဲ့ ဖိနပ်
ကောင်းကြီးစီးရတာမှ ခြေပူစရာကောင်းတာ၊ ရှက်စရာကောင်းတာ’

အဖေ့စကားက နွဲ့ရည်၏ခေါင်းထဲသို့ သံမှိုနှင့်ရိုက်ပြီးသွင်းလိုက်
သလို စွဲသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖိနပ်စုတ်စီးရတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး’

နွဲ့ရည်က တွေးကာ ကျောက်စရစ်မြေကို အားနှင့်မာန်နှင့် နင်းလာ
သည်။ အတန်ငယ်အက်နေသော ခုံဖိနပ်ကလေးလည်း ‘ဗြတ်’ခနဲ ကွဲ
သွားလေသည်။ နွဲ့ရည်က စိတ်ညစ်သွားသော်လည်း အဖေက ရယ်လေသည်။

‘ကဲ... သမီးရေ ဖိနပ်က ကွဲသွားပြီ၊ လွင့်သာ ပစ်လိုက်ပေတော့၊
ဖိနပ်မစီးဘဲ အိမ်ပြန်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ’

‘ဘာဖြစ်သေးလဲ... ကဲ’

နွဲ့ရည်က ခုံဖိနပ်အကွဲကို ကန်ကာ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖိနပ်
မရှိတာ ရှက်စရာမဟုတ်။

*

ဖိနပ်မစီးဘဲ ခြေဗလာနှင့် လမ်းလျှောက်ရသည်ကို မရှက်ခဲ့သော်
လည်း ပဉ္စမတန်းတွင် ပထမနေရာမှပြုတ်၍ ဒုတိယဖြစ်သွားတော့
နွဲ့ရည် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေအောင် ရှက်ခဲ့သည်။

နွဲ့ရည်သည် အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင်
ဘယ်နေရာတွင်မှ လောဘမကြီး။ သို့သော် ပညာတွင်တော့ လောဘကြီး
သည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မည်သည့်နေရာတွင်မှ ပြိုင်ဆိုင်
ခြင်းမရှိ။ သို့သော် ပညာတွင်တော့ ပြိုင်သည်။ ပညာနှင့် ပတ်သက်လာ
လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗိုလ်မထားချင်။

‘ဒါလေးများ ငိုစရာလားဟယ်’

အိမ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ ငိုသော
နွဲ့ရည်ကို ဝတ်ရည်က နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

‘သမီးနွဲ့ရည် ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

အမေကလည်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ စပါးလုံးရွေးနေသော
ဆန်ဗန်းကို တွန်းပစ်ပြီး နွဲ့ရည်အနားသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ကပ်လာသည်။

‘ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲမှာ သူပထမ မရလို့တဲ့ အမေရေ’

‘ဒါလေးများ ငိုစရာလား သမီးရယ်’

အမေကလည်း ဝတ်ရည်လိုပင်။ ‘ဒါလေးများ’ ဟူ၍ ပေါ့ပေါ့
တန်တန် သဘောမထားနိုင်၊ ကိုယ်ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်လေးတွင်
ကိုယ်မထိုင်ရတော့ဘဲ အခြားသူတစ်ဦးက ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်ကို
ပြုံးပြုံးလေး သည်းမခံနိုင်၊ ဝင်တိုးသူကို စိတ်ဆိုးခြင်းမဟုတ်သော်လည်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုးသည်။ အဘယ့်ကြောင့် မြဲမြံအောင် မထိုင်နိုင် ရလေသနည်း။

‘သမီး စာတော်တာ လူတိုင်းသိတာပဲဟာကိုကွယ်၊ တစ်ခါတလေ ပထမ မရတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးတုံး’

နွဲ့ရည်က ပါးပြင်ပေါ်တွင် စီးကျနေသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့်ရော လက်ခုံနှင့်ရော ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ သူ့စာတော်တာ ကို လူတိုင်းက သိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ရှက်သည်။ အတန်းပိုင် ဆရာမကလည်း အဖေကိုတွေ့တိုင်း ‘ဆရာသမီးလေးကတော့ တော်ပါ့ ရှင်၊ တောက်မယ့်မီးခဲကလေး’ ဟု ပြောတတ်သည်။ ‘စာမှာတော့ ဗိုလ် ပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမနိုင်ဘူးရှင်’ ဟု ချီးကျူးတတ်သည်။ ခုတော့ နွဲ့ရည်ကို နိုင်သူပေါ်ပြီ။ နွဲ့ရည် ဗိုလ်မဟုတ်ကြောင်း ဆရာမလည်း သိပြီ။ နွဲ့ရည်သည် တွေးရင်း ထပ်ပြီးငိုမိပြန်သည်။

‘သမီးကလည်းကွယ်၊ သမီးဖျားပြီး အကြာကြီးကျောင်းပျက်လို့ စာတွေလွတ်ကုန်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ ဒုတိယရတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲကွယ်၊ ဆရာမကလည်း သမီးဖျားတာ သိသားပဲဟာ’

အမေက တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ချောနေသည်။ ဝတ်ရည်ကတော့ နွဲ့ရည်ကို ‘ဒါလေးနဲ့ ဒီလောက်ငိုနေရသလား’ ဟု အံ့လည်းသြ၊ အမြင် လည်းကတ်ဟန် တူသည်။ မျက်မှောင်လေး ကုတ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဝတ်ရည်သာဆို ဒုတိယရလည်း ပျော်မှာပဲ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ ကိုယ့်ရှေ့မှာက တစ်ယောက်တည်း၊ ကိုယ့်နောက်မှာက အများကြီး...’

နွဲ့ရည်သည် ဝတ်ရည်ကို အံ့သြသလို လှမ်းကြည့်ပြီး အငိုတိတ် သွားသည်။ သူတစ်ခါမှ ဒီလိုမတွေးမိပေ။ ပထမရစဉ်ကလည်း ကိုယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဟူသော အတွေး သာ ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယရတော့လည်း နောက်ကို လှည့်မကြည့်၊ ငါ့ရှေ့

မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီဟူသော အတွေးသာ ရှိသည်။

‘အဲဒီ ထားထားမြင့်ဆိုတာ စာသိင်ကျက်တာဆို၊ အစ်မကဖြင့် သူ့တစ်ဝက်လောက်တောင် မကျက်ဘဲနဲ့၊ သူ့ခမျာ တစ်ခါတလေလေး ပထမရတာများ ရစမ်းပါစေ’

ဟုတ်သည်။ နွဲ့ရည်က စာတော်ပေမယ့်သာ တော်နေသော်လည်း စာသိပ်ကျက်သူမဟုတ်။ ဆရာ စာသင်ချိန်တွင်တော့ အာရုံကိုမလွင့်ပါး စေဘဲ နားစိုက်၍ ထောင်တတ်သည်။ နားမလည်လျှင် ပြန်မေးသည်။ ညကျတော့ ကူးလာသော စာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အတွက်အချက် ပုစ္ဆာကိုသော်လည်းကောင်း အသေအချာပြန်ဖတ်ပြီး ခေါင်းထဲအရောက် ပို့သည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လည်း မဖတ်တတ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ အသံတိတ် ကျက်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘော တရားကို နားမလည်မချင်း အခေါက်ခေါက် အခါခါ နားလည်သည်အထိ စူးစိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ နားလည်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးနှောက်ကလည်း ကျက်ပြီး မှတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ တော်တော်နှင့် မမေ့တော့ပေ။

သူ့စာကျက်နည်းက အသံမထွက်တော့ ကျောင်းဆရာဖြစ်သော အဖေကပင် သိပ်ပြီး အထင်မကြီးပေ။ စတုတ္ထတန်းတန်းကလည်း (အေ) (ဘီ) (စီ) အတန်းခွဲတိုင်းမှ ပထမရသူများကို စကောလားရှစ်ဖြေရန် ရွေးသည်။ နွဲ့ရည်လည်း အရွေးခံရသည်။ အဖေက ‘သူတို့အတန်းက ကျောင်းသားတွေကိုက ဖျင်းတယ်ထင်ပါရဲ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီ မိနွဲ့ရည်က စာမကျက်ဘဲ ပထမရပြီး အနုတော လူချောဖြစ်နေတာ၊ သူများတွေနဲ့ သွားပြီး ယှဉ်လို့ရပါ့မလား’ ဟု စိုးရိမ်စကားပြောခဲ့သေး သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကျောင်းလုံး ဆန်ခါတင်ရွေးပြီး ဖြေခိုင်းသူ လေးဦးထဲတွင် နွဲ့ရည်တစ်ဦးတည်း အောင်မြင်ကာ စကောလားရှစ်ရခဲ့ သည်။ အဖေကတော့ မလျှော့သေး။ ‘ငါ့သမီးက ကံတော့ကောင်းတယ်

ဟေ့' ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နွဲ့ရည်က အဖေ့ အတန်းသို့ ရောက်လိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူတကယ် တော်မတော်ကို အဖေ့အား အစွမ်းပြချင်နေသည်။ အဖေ အခုသင်ပြီး အခုပြန်မေးသမျှ စာတွေကို ဒေါက်ဒေါက်ပြေးအောင် ဆိုပြလိုက်ချင်သည်။ ဖြေပြလိုက်ချင်သည်။ နွဲ့ရည်သည် ကိုယ့်ညာဏ်ကို ကိုယ်ယုံသည်။

သို့သော် နွဲ့ရည်သည် အဖေ့တပည့် မဖြစ်လိုက်ရ။ နွဲ့ရည် အဖေ့ အတန်းသို့ ရောက်သည့်နှစ်တွင်ပင် အဖေ့ အလုပ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

*

‘ငါတော့ ထွက်စာတင်လိုက်တော့မယ်’

အဖေက အမေ့ကို ပြောသည်။ အမေက ဘာမျှမပြော။ မောင်လေး အင်္ကျီပြိုကို ချုပ်နေရာမှ ဆက်မချုပ်တော့ဘဲ ငေးနေသည်။

‘ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုပိုင်ခွင့်၊ ပြောပိုင်ခွင့်၊ ဆုံးမပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ ရှိရမယ်၊ ခုတော့ ဆင်းရဲတဲ့တပည့်တွေကိုပဲ ဆို၊ ပြော၊ ဆုံးမရမယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ တပည့်၊ မျက်နှာကြီးတဲ့တပည့်တွေကိုတော့ ဘာမှမပြောရဘူး၊ မဆုံးမရဘူးဆိုရင် ဒီဆရာအလုပ်က ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။ ဆရာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာရှိတော့မှာလဲ’

အဖေ ထိုမျှစိတ်ထိခိုက်သည်ကို နွဲ့ရည်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ နွဲ့ရည်တို့ မောင်နှမခြောက်ယောက်လုံး အမေ့ဘေးတွင် ပိုင်းထိုင်ကာ အဖေ့ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးတွေနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ပြဿနာအစကိုတော့ နွဲ့ရည် သိသည်။ အဖေ့အတန်းမှ အဖေ့ တပည့်နှစ်ဦး ကျောင်းတက်ချိန်တွင် ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုးသတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေက နှစ်ဦးလုံးကို သုံးချက်စီ ရိုက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်ချိန်

တွင် စာသင်ခန်းထဲ၌ ရန်ဖြစ်ကြခြင်းအတွက် နှစ်ဦးလုံးတွင် အပြစ်ရှိသည်။ ကျောင်းသားနှစ်ဦးလုံးက သာမန်လက်လုပ်လက်စားများ၏ သားသမီးသာဖြစ်လျှင် ဘာနောက်ဆက်တွဲပြဿနာမှ လာမည်မဟုတ်၊ ခုတော့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက အဖေတို့မြို့ကလေးမှ ခရိုင်ရဲဝန်သား ဖြစ်နေလေသည်။ ပြဿနာက ထိုနေရာမှစခြင်း ဖြစ်သည်။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားက သူ့တင်ပါးမှ အရှိုးရာကို သူ့အမေအား ပြသည်။ ရဲဝန်ကတော်ကြီးလည်း အူနုကျွဲခတ်သလို ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ရှာလေသည်။ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျောင်းကို လိုက်လာသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် တွေ့သည်။ သူ့သားလေးကို ရွှေလိုဥ၍ ပိုးလိုမွေးခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့် လက်နှင့်ပင် မရွယ်ရက်သည့်အကြောင်း၊ ကလေးချင်း စကားနိုင်လှ၍ ရန်ဖြစ်သည့်အမှုသည် မည်မျှကြီးကျယ်သောကြောင့် ထိုကျောင်းဆရာက အာဏာပါးကွက်သားလို အရှိုးရာချင်းထပ်အောင် ရိုက်ရလေသနည်းဟု ပြောရင်း ငိုလေသည်။ ဒီကိစ္စကို သားတို့အဖေ မသိသေးသည့်အကြောင်း၊ သားတို့အဖေသည် သူ့သားကို စကားပင် မာမာပြောသည်ကို မကြိုက်ကြောင်း၊ သိလျှင် မည်မျှစိတ်ထိခိုက်မည်ကို တွေးပင် မတွေးရဲသည့် အကြောင်းကို ပြောရင်း ရှိုက်လေသည်။

‘ဆရာ သာအောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျားမြီးကိုမှ ဓားနဲ့ ခုတ်တော့တာကိုး’

ဆရာကြီး ခေါင်းကုတ်၍ ညည်းသည်။

‘မိန်းမကြီးကလည်း ခပ်သည်းသည်းဗျ။ တော်ကြာ သူ့ယောက်ျားကို ငိုလားယိုလား၊ တိုင်လားတောလား လုပ်တော့မယ် ထင်တယ်’

အဖေက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ငြိမ်နေသည်။ ထိုနောက်မှ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

‘ကျောင်းတက်ချိန်မှာ စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိုးကြကြိတ်ကြ ရန်ဖြစ် ကြတာဟာ အပြစ်ရှိတယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ တပည့်တစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်ကို ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးမတာ မဆုံးမသင့်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်က ရန်ဖြစ်တဲ့ နှစ်ယောက်လုံးကို အတူတူ အပြစ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော့် တပည့်တွေအားလုံးကို ကျွန်တော် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အတူတူချစ်ပါ တယ်၊ အတူတူ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ချမ်းသာလို့ ပိုလည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ လျော့လည်း မချစ်နိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ’

ဆရာကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပြန်တက်လာ သော အဆီများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး တံတွေးမျိုသည်။

‘အခုဟာက မိန်းမကြီးက ဆတ်ဆတ်လူးနေလို့ပါ’

‘ဒါကတော့ သူ့သားကို သူဖျက်ဆီးနေတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ကိုယ့် သားသမီးကို မဆုံးမဘူး၊ ဆရာသမား ဆုံးမတာလည်း မခံဘူးဆိုရင် ဒီကလေး ပျက်စီးမှာပဲ’

‘အဲ... အဲ... သူပျက်စီးမှာက နောက်၊ လောလောဆယ်မှာ တော့ ဆရာ... ဆရာ... ပျက်... အဲ...’

အဖေမျက်နှာက တင်းသွားသည်။ သူ့ရှေ့မှ ဆရာကြီးကို စိုက်၍ ကြည့်ကာ ကြေကွဲစွာ ပြုံးလေသည်။

‘ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဘာလုပ်ချင်ပါသလဲ’

‘မိန်းမကြီးကို နည်းနည်းတောင်းပန်လိုက်ရင် ပြီးမယ်ထင်တယ်၊ အရှည်အရှည် ပြဿနာတွေ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ ဆရာရယ်’

အဖေက နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ ဆရာကြီး၏ အခန်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ချောင်းကြည့်နေသော နွဲ့ရည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘အမြောက် ကြိုက်ကြီးပါ ဆရာရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး မြောက်

ပင့်ပြီး စကားရောဖောရော ပြောလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီကလေးက နောက်ထပ် ကျောင်းစည်းကမ်းတွေ ကျူးလွန်ရင်၊ အပြစ်တွေလုပ်ရင် ကျွန်တော် မဆုံးမရတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာကြီး’

‘အာ... ဒါတော့ ဒါကတော့... ဒီကလေးကလည်း ဆိုး... ဆိုးတော့မယ် မထင်...’

အဖေက သက်ပြင်းချသည်။ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ထွက်စာတင်လိုက်ပါမယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

ဆရာကြီးအခန်းထဲက အဖေထွက်လာတော့ နွဲ့ရည် အဖေ့ဆီ ပြေးသွားသည်။ အဖေ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များဝဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေသော နွဲ့ရည်၏ ခေါင်းလေးကိုပွတ်ကာ ခပ်သောသောပြောသည်။

‘ဆရာ လုပ်စားရတာ ပျင်းစရာကောင်းလာပြီ သမီးရေ၊ အဖေတော့ ကူလီထမ်းရ ကောင်းမလား၊ ဆိုက်ကားနင်းရ ကောင်းမလား၊ မြင်းလှည်းမောင်းရ ကောင်းမလား၊ ဘာများ လုပ်စားရရင် ကောင်းမလဲ ဟင်’

*

အဖေက အေးသော်လည်း ပြတ်သည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်မှစ၍ ကျောင်းသို့ မသွားတော့ပေ။

အမေကမူ အဖေ့ရှေ့တွင် ဘာမှမပြောသော်လည်း အဖေ့ကွယ်ရာတွင် ငိုလေသည်။ အမေငိုတော့ ညီမလေးနှင့် မောင်လေးတွေကလည်း

ငိုကြသည်။ နွဲ့ရည်ကတော့ မငို၊ ဝမ်းနည်းသော်လည်း ငိုချင်စိတ်မရှိ။
‘အဖေလုပ်တာမှန်တယ်’ ဟူသော အသိက သူ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးထား
သည်။

ကျောင်းတွင် အဖေမရှိတော့သော်လည်း နွဲ့ရည်တို့ မောင်နှမ
တွေက ထိုကျောင်းတွင်ပင် နေမြဲတိုင်းနေသည်။ နွဲ့ရည်ကို တွေ့လျှင်
ဆရာကြီးက ‘သမီးဖေဖေ ဘာလုပ်နေလဲ’ ဟု မေးတတ်သည်။ မျက်နှာ
လည်း ညှိုးသွားတတ်သည်။ အဖေ့ကို တောင်းပန်စကား ပြောခိုင်းသော
ဆရာကြီးကို နွဲ့ရည်က အစပိုင်းကမူ တော်တော်ကလေး မေတ္တာပျက်
မိသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီး၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးကိုမြင်တော့
နွဲ့ရည် စိတ်မဆိုးတော့ဘဲ သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ အတွင်း
စိတ်က အမှန်တရားကို သိသော်လည်း ထိုအမှန်တရားဘက်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့
မရပ်ရဲသော သူ၏ စိတ်ဒုက္ခသည်လည်း တော်တော်ကြီးမည်ဖြစ်ကြောင်း
နားလည်သဘောပေါက်၍ လာသလိုရှိသည်။

‘နွဲ့ရည်... နင့်အဖေက ခရိုင်ဝန်သားကို ရိုက်လို့ အလုပ်ပြုတ်
သွားတာဆို’

‘ပြုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ထွက်တာပါ’

‘ပြုတ်တာနဲ့ထွက်တာ ဘာထူးလို့လဲဟ’

‘ထူးတာပေါ့၊ ပြုတ်တာက မလိုချင်လို့ ဖြုတ်ပစ်တာ၊ ထွက်တာ
က ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုပ်ချင်လို့ ထွက်တာ’

‘နင့်အဖေက ဆရာ မလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့လား’

‘အေး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဆရာဆိုတာ ဆရာအလုပ် လုပ်ရမယ်တဲ့’

‘ဆရာအလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ စာသင်တာလား’

‘အေးပေါ့’

‘နောက်ပြီးတော့ရော’

‘မသိဘူးဟာ မသိဘူးဟာ၊ လျှာရည်လိုက်တာ၊ တကတဲ’

ဖြေရပါများတော့ နွဲ့ရည် စိတ်တိုသည်။ နွဲ့ရည်၏ သူငယ်ချင်းများက အဖေ့တပည့်များ မဟုတ်၍ အဖေ့ကိုချစ်ခင်ခြင်း မရှိလှပေ။ အဖေ့အတွက်လည်း ခံပြင်းခြင်း မဖြစ်ကြပေ။

‘မသိလို့မေးတာပါဟာ... နင်ကလည်း’

‘အေး... မသိတိုင်း မမေးနဲ့၊ ဒီလောကကြီးမှာ နင်တို့မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မသိတိုင်း လိုက်မေးနေရင် နင်တို့တွေ မေးရင်းနဲ့ လျှာထွက်ပြီးသေမှာပဲ’

နွဲ့ရည် တကယ်စိတ်တိုလာတော့ သူငယ်ချင်းများ ငြိမ်သွားကြသည်။ သူတို့က သိလို၍ မေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုမေးခွန်းများက နွဲ့ရည်၏စိတ်ကို ညှဉ်းဆဲသလိုဖြစ်နေကြောင်းကို သူတို့ သတိမပြုမိကြပေ။

နဂိုကတည်းက ပြေးလွှားဆော့ကစားခြင်း သိပ်မရှိသော နွဲ့ရည်သည် အခုတော့ ယခင်ထက်ပို၍ ငြိမ်လာသည်။ ‘အလုပ်တစ်ခုခုတော့ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်’ ဟုပြောသော အဖေ့စကားကို ကြားယောင်သည်။ အမေ၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးကို မြင်ယောင်သည်။ မိဘကို ကြင်နာသနားသော စိတ်သည် ထိုအချိန်ကစ၍ အမြစ်တွယ်ခဲ့လေသည်။

‘သားသမီးတွေများတော့ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ရမှာပဲ’

အဖေက သက်ပြင်းရှိုက်၍ ပြောသည်။

‘အဖေရယ် ဒီပြင်အလုပ် မရှိဘူးလား’

‘မရှိဘူး သမီး၊ အဖေတို့မှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ဖို့လည်း အရင်းအနှီး တစ်ပြားမှမရှိဘူး။ ဆန်အိုးထဲမှာလည်း ဆန်မရှိဘူး။ ရရာ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဘာလဲ သမီးက ကုန်တင်ကားမောင်းတဲ့လူရဲ့ သမီးဆိုတာကို ရှက်လို့လား’

‘မရှက်ပါဘူး အဖေ’

‘အေး... ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး၊ အဖေ သူများပစ္စည်းခိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မတရားယူတာ မဟုတ်ဘူး’

နွဲ့ရည်မရှက်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းသည်။ ကုန်တင်ကားကြီး၏ ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး ကားမောင်းနေသော အဖေ့ကို မြင်ရသည်မှာ မျက်စိ ထဲတွင် အချိုးမကျလှပေ။ မြေဖြူခဲကို နှစ်ရှည်လများ ကိုင်လာခဲ့သော ထိုလက်သည် ကားစတီယာရင်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မှ ကိုင်နိုင်ပါ့ မလားဟု တွေးမိပြီး စိတ်ပူနေမိသည်။ ကုန်တင်ကားများဆိုတော့ ည ဘက်တွင် မောင်းရသည်။ ကုန်ကို လိုရာပို့ပြီးသည့်နောက်၌ ထိုအရပ်က ကုန်ကို စောင့်၍တင်ကာ ပြန်မောင်းခဲ့ရသည်။ အဖေ တစ်ခါသွားလျှင် တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်ကြာတတ်သည်။ ပထမဆုံး အဖေ အိမ်ပြန်မအိပ် သောညက နွဲ့ရည် အိပ်မပျော်။ ‘ငါတို့ကတော့ အိပ်လို့၊ အဖေကတော့ ကားမောင်းနေရမှာ၊ ညောင်းနေမှာပဲ၊ မျက်စိတွေဖန်ပြီး အိပ်ချင်နေမှာ ပဲ’ ဟု တွေးရင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အမေကလည်း အိပ်မပျော်၊ ဘုရားစင်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ခဏခဏ ဘုရားရှိခိုး နေလေသည်။ ပထမဆုံးအခေါက်တွင်မူ အဖေ သိပ်မကြာ၊ သုံးရက် အကြာတွင် ပြန်ရောက်သည်။ ရလာသောငွေကို အမေ့လက်ထဲ ထည့် သည်။

‘ဘဝစာမျက်နှာ အသစ်ဖွင့်ရတာပဲဟေ့၊ ကျောင်းဆရာအလုပ်နဲ့ တော့ တခြားစီပဲ’

အဖေက ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြောသည်။ ဘုရားပွဲနှင့် ကြို၍ အဖေဝယ်လာသော ပစ်တိုင်းထောင်အရပ်ကလေး ခြောက်ရပ်ကို သားသမီး ခြောက်ဦးအား တစ်ခုစီပေးသည်။

‘ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ ဘယ်လိုပစ်ပစ် ဘယ်တော့မှ မလဲဘူး။ အမြဲတမ်းထောင်နေတဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်၊ ပစ်တိုင်းထောင်၊ ပစ်တိုင်းထောင်တဲ့ ပစ်တိုင်းထောင်၊ ဘယ်လောက် အတုယူစရာကောင်းသလဲ၊ ဘယ်လောက် အားကျစရာ ကောင်းသလဲ’

အဖေက ပစ်တိုင်းထောင်လေးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်ပြသည်။ လိမ့်လိမ့်ပါအောင်ပြေးသော ပစ်တိုင်းထောင်လေးများသည် အရှိန်သေသွားသည်နှင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်၍ ထောင်သွားတတ်သည်။

‘ပစ်တိုင်းထောင်ကို အတုယူကြ သားတို့သမီးတို့ရဲ့၊ ဟောဒီက အဖေရဲ့သားတွေ သမီးတွေ အကုန်လုံး လောကဓံဆိုတာကို ကြိုကြရဦးမှာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းပြီး ခံရတဲ့အခါ ခံကြရမှာပဲ။ အဲဒီအခါ ဟောဒီ ပစ်တိုင်းထောင်လေးတွေကို သတိရကြ၊ တည့်တည့်ကျကျ၊ ဇောက်ထိုးကျကျ၊ မှောက်လျက်ကျကျ၊ ပက်လက်ကျကျ ပြန်ပြီး ထကြ၊ ထောင်ကြ ဟုတ်လား’

အဖေစကားကို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက် နားထောင်မနေကြတော့။ ကြမ်းပေါ်တွင် ပစ်တိုင်းထောင်တွေလိုမ့်ပြီး တဟေးဟေး တဟားဟား ဆူညံကုန်သည်။ အဖေက ပျော်ရွှင်ဆူညံသော သားသမီးများကို တစ်ဦးချင်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဖေမျက်လုံးက အမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်နေသော နွဲ့ရည်၏အပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ နွဲ့ရည်က သူရသော ပစ်တိုင်းထောင်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အဖေအား ကြည့်နေသည်။

‘အဖေပြောတာ နားလည်လား သမီး’

အဖေက လှမ်းမေးသည်။ နွဲ့ရည် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘မှတ်ထားနော်’
နွဲ့ရည်က ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

*

အဖေပေးသော ပစ်တိုင်းထောင်လေးကို နွဲ့ရည် အသေအချာ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် လှိမ့်ပြီး မပစ်ရက်၊ မဆော့ရက်။ ပဉ္စမတန်း အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးတုန်းက ရထားသော အရုပ်ကလေးသည် အဋ္ဌမတန်းရောက်သည်အထိ အကောင်းပကတိ ရှိလေသည်။ ဝတ်ရည်တို့၊ ဖိုးသောကြာတို့ အရုပ်ကလေးများသည်ကား ပိန်ချိုင့်ပြီး ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ အဝတ်ထည့်သော ထန်းခေါက်ဖာထဲတွင် အဝတ်စုတ်နှင့် ထုပ်၍ ထည့်ထားသော နွဲ့ရည်၏ အရုပ်က အသစ်အတိုင်းရှိနေ၍ မောင်လေးတွေက မျက်စောင်းထိုးသည်။ နွဲ့ရည် မပေး။

‘ညည်းကလည်းအေ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်၊ ဒီပစ်တိုင်းထောင်ကို မက်မက်မောမော’

အမေက အပြစ်တင်သည်။ နွဲ့ရည်က အမေ့ကိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောရဲ။ သို့သော် မောင်တွေကိုတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိမ်းထားသည်။ ‘နင်တို့တွေ ငါမသိဘဲများ ငါ့အရုပ်ကိုယူရင် အသေပဲ’ ဟု မျက်နှာထားနှင့် ပြောထားသည်။ မောင်တွေ၊ ညီမတွေအပေါ် ဘယ်သော အခါမှ မနှမြော၊ မတွန့်တို့ မရှိခဲ့သော နွဲ့ရည်သည် ဒီပစ်တိုင်းထောင်လေးကိုတော့ အထိမခံ။

အမေကတော့ ဘာမှမသိ။ ‘ပစ်တိုင်းထောင်’ ကို ကစားစရာဟု ထင်သည်။ နွဲ့ရည်အတွက်မူ ထိုပစ်တိုင်းထောင်လေးသည် ကစားစရာမဟုတ်။ ‘ဘဝသတ္တိ’ ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သည်။ ထိုပစ်တိုင်းထောင်ကို

မြင်တိုင်း ‘တည့်တည့်ကျကျ၊ ဇောက်ထိုးကျကျ၊ မှောက်လျက်ကျကျ၊ ပက်လက်ကျကျ ပြန်ပြီးထကြ၊ ထောင်ကြ’ ဟူသော အဖေစကားကို အမှတ်ရသည်။

‘နွဲ့ရည်ရေ၊ ငရုတ်သီးလေးတွေ ခူးချည်ပါဦး သမီးရယ်၊ ဒီမှာ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ထဲ ထည့်ရအောင်’

အမေက မီးဖိုထဲမှ လှမ်းအော်၍ နွဲ့ရည် နေရာမှထသည်။ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တွင် မြေပန်းအိုးနှင့်ထည့်ကာ စိုက်ထားသော ငရုတ်ပင်မှ ငရုတ်သီးလေးများကို တစ်တောင့်ချင်း ခူးယူသည်။

‘အစ်မ ငရုတ်ပင်က ဟန်ကျသားပဲ၊ အိမ်မှာ ငရုတ်သီးစိမ်းဝယ် ဖို့ မလိုဘူး၊ လိုရင် ခူးစားရုံပဲ’

ဝတ်ရည်နှင့် ဖိုးသောကြာက ဖိနပ်ချွတ်တွင် ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်ပြီး ကြံချောင်းများကို အခွံခွာနေသည်။ အဖေ ကားမောင်းသော အလုပ်မှ ရသည့်ဝင်ငွေသည် ကျောင်းဆရာဘဝက ဝင်ငွေထက်ပင် များသေး သော်လည်း နွဲ့ရည်တို့တစ်အိမ်သားလုံး ဝဝလင်လင် စားလောက်ရန် ကား မပြည့်စုံပေ။ နွဲ့ရည်တို့၊ ဝတ်ရည်တို့က အသက်ကလေးတွေ ကြီး လာတော့ မိဘကို တတ်အားသမျှ ကူညီရန် စဉ်းစားကြသည်။ ကြိဝယ် ပြီး ကြိပန်းခိုင်လုပ်ကြသည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှေ့တွင် ဗန်းကလေးနှင့် ချပြီး ရောင်းသည်။ ငါးမူးတစ်ကျပ်တော့ မြတ်သည်ပင်။ အမေ့အတွက် ငါးပိဖိုး ရသည်။ သူတို့အတွက် ခဲတံဖိုး၊ ချွန်စက်ဖိုး ရသည်။ အဖေ သားသမီးများက အဖေသွေး အပြည့်ပါသည်မို့ ‘ကြိပန်းခိုင်နော်... ကြိပန်းခိုင်ချိုချိုကလေး’ ဟု တစ်ယောက်တစ်လဲ အော်ရန် ဝန်မလေး ကြ။

‘ဖိုးသောကြာက အဲဒီငရုတ်ပင်အောက်မှာ ကြက်သွန်နီတစ်ဥ တူးမြှုပ်ထားတယ် သိလား အစ်မ၊ ကြက်သွန်မြိတ်စားရအောင်’ တဲ့။

ဝတ်ရည်က သတင်းပေးသည်။ နွဲ့ရည်က ငရုတ်ပင်ရင်းကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အမြိတ်ထွက်စ ကြက်သွန်ဥလေးတစ်လုံးက မြေကြီးထဲမှ တစ်ပိုင်းပေါ်နေသည်။

နွဲ့ရည်တို့ အိမ်လေးက မြေအပို တစ်လက်မမျှပင် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် နွဲ့ရည်က သူငယ်ချင်းအိမ်မှ ငရုတ်ပင်ပေါက်လေး ရလာတော့ မြေပန်းအိုးထဲသို့ လမ်းဘေးက မြေတူးထည့်ပြီး စိုက်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ငရုတ်ပင်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။ ထိုနောက် အပွင့်တွေ ဝေလာသည်။ ယခုတော့ ငရုတ်သီးစိမ်းစိမ်းနီနီလေးတွေက မိုးပေါ်မတ်မတ်ထောင်ကာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် သီးနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ လိုချင်လျှင် လိုသလောက် ခူးတို့လိုက်ရုံသာ။ နွဲ့ရည်တို့ တစ်အိမ်ထောင်တော့ ကောင်းကောင်းစားလောက်သည်။

‘အစ်မ ငရုတ်သီးတွေကလည်း စပ်လိုက်တာ ဝီခေါ်နေတာပဲ’
‘ငရုတ်မှန်ရင် စပ်ရမှာပေါ့ ဝတ်ရည်ရဲ့’
‘ဟော... အဖေ ပြန်လာပြီ’

ဝတ်ရည်က ကြံချောင်းကို ပစ်ချကာ အဖေကို ဆီးကြိုသည်။ အဖေမျက်နှာတွင် ချွေးပြန်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းပေးပြီး ‘ရေအေးအေးတစ်ခွက်’ ဟု ပြောသည်။

နွဲ့ရည်လည်း အိမ်နောက်ဖေးသို့ အမြန်ဝင်ခဲ့သည်။ လက်ထဲမှ ငရုတ်သီးလေးများကို အမေအားပေးပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို ပြည့်ပြည့်ခပ်ယူလိုက်သည်။

‘ဟူး... ညောင်းလိုက်တာ’

အဖေက ရေကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်သည်။ ချွေးတွေ စိုနေသော ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး စွပ်ကျယ်ကိုဟကာ သူ့ရင်ဘတ်

ကိုသူ လေနှင့်မှုတ်နေသည်။ နွဲ့ရည်က ယပ်တောင်နှင့် ထပ်ခပ်ပေးမည် ပြုသောအခါ အဖေက လက်ကာ၍ တားသည်။

‘နေပါစေ၊ ချွေးငုပ်သွားမယ် သမီး’

‘အဖေလည်း ပင်ပန်းလိုက်တာ’

‘ပညာမတတ်တဲ့ လူတွေလုပ်တဲ့အလုပ်ကိုး သမီးရဲ့၊ ပင်ပန်း တာပေါ့’

အဖေက ပြုံး၍ ပြောသည်။ သို့ပေမဲ့ အဖေ့အပြုံးက မရွှင်လှပေ။ တပည့်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ယဉ်ကျေးရန်၊ သိမ်မွေ့ရန် သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းပြခဲ့သော အဖေသည် စရိုက်ကြမ်း၊ အနေကြမ်းသော ကားသမားများ ကြားတွင် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်ဟန်တူသည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံကလေး ရလာရင် စားလိုက်ရင်း ကုန်လိုက်ရင်းနှင့်မို့ အရင်းအနှီး လည်း မစုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပေ။ အလုပ်အသစ်လည်း ပြောင်းလဲပြီး မလုပ်နိုင် ခဲ့ပေ။

‘အဖေ’

ဖိုးသောကြာက လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဘာတုံးကွ’

‘မစပ်တဲ့ငရုတ် ရှိလားဟင်’

‘အဖေတော့ မကြားဖူးပေါင်ကွာ’

‘ရှိရင် စားကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ’

ဖိုးသောကြာသည် သောကြာသားမဟုတ်၊ ကြာသပတေးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် သောကြာနှင့် နီးသောကြောင့်လားတော့ မသိ။ စိစိညံ့အောင် စကားများသည်။ အမေးအမြန်းထူသည်။ အငြင်းအခုံ သန်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက သူ့ကို ဖိုးသောကြာဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ် သည်။

‘မစပ်တဲ့ ငရုတ်များ ဘာလုပ်ဖို့လဲသားရယ်၊ ငရုတ်သီးဖြစ်ပြီး
မစပ်ရင် ဒီငရုတ်သီးဟာ တာဝန်မကျေတဲ့ငရုတ်ပဲ’

‘ကြံဖြစ်ပြီး မချိုရင်ကော အဖေ’

ဝတ်ရည်က ကြံခွဲရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။

‘ကြံဖြစ်ပြီးမချိုရင်လည်း ဒီကြံမှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့ပဲ။ ကြံရဲ့
တာဝန်က ချိုဖို့’

‘ဒီလိုဆို ရှောက်သီးရဲ့တာဝန်က ချဉ်ဖို့၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးရဲ့
တာဝန်က ခါးဖို့’

ဖိုးသောကြာက နှုတ်ရေးစကားတတ်လုပ်ကာ ဆက်၍ ရွတ်သည်။
အဖေရယ်နေစဉ် အိမ်နောက်ဖေးမှ အမေ ထွက်လာသည်။ ဖိုးသောကြာ
၏ စကားကိုကြားတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ဝင်ပြောသည်။

‘သားတို့ သမီးတို့တာဝန်က စာကျက်ဖို့၊ ပညာရှာဖို့’

‘အမေတို့ အဖေတို့တာဝန်က ထမင်းချက်ဖို့၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့’

ဖိုးသောကြာက အားကျမခံထပ်၍ တွန့်သည်။ သူ့စကားကို သူ
ဟုတ်လှပြီဟု သဘောကျနေသော်လည်း ဝတ်ရည်က သူ့ကို တံတောင်
နှင့် တွက်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘ထမင်းချက်ဖို့၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ဆိုရင် နင့်ကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ထမင်း
ချက်တစ်ယောက် ပေးမယ်၊ ကဲ... နင် အဖေနဲ့ အမေနဲ့ လဲမလား’

‘ဟ... ဘာလို့ လဲရမှာလဲ’

ပြူးတူးပြဲတဲ ဖြစ်သွားသော ဖိုးသောကြာအား ကြည့်ကာ အားလုံး
ရယ်မိကြသည်။ အဖေ၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသော ပင်ပင်ပန်းပန်း
နွမ်းနွမ်းနယ်နယ် အရိပ်အရောင်များလည်း အတန်ငယ် ပြေပျောက်သွားသည်။

‘မိဘနဲ့သားသမီးမှာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ဘယ်လိုရှိတယ်၊
ဘယ်ညာရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့

ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက၊ တန်ခိုးအင်အားကြီးတာက စေတနာနဲ့ မေတ္တာပါ’

အဖေက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘မိဘမေတ္တာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မိဘဖြစ်လာတဲ့တစ်နေ့ကျမှ နားလည်မှာပဲ သားတို့သမီးတို့ရေ’

အမေက ဝတ်ရည်တို့လက်ထဲမှ ဓားကို လှမ်းယူကာ ကြိဆစ်ပိုင်း အပိုင်းလေးတွေရအောင် ဖိကြိတ်ပြီး လှီးဖြတ်သည်။ ဓားကတုံး နေတော့ တိတိရိုရို မပြတ်ချင်ပေ။

နွဲ့ရည်သည် အမေ့လက်ချောင်း ပိန်ပိန်လေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အမေ့လက်ကလေးများသည် ဘယ်တော့မှ အလုပ်နှင့်ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အိပ်ချိန်တွင်ပင် အနားမနေရ။ အငယ်ဆုံး၊ အဆိုးဆုံး၊ ညီမလေးဝတ်မှုန်က ‘ယားတယ်... ယားတယ်’ နှင့် ဂျီတိုက်လွန်းသော ကြောင့် သူ့ကျောပွတ်ပြီး ခပ်သာသာ ကုတ်ပေးနေရတတ်သေးသည်။

‘သားသမီးခြောက်ယောက်လုံး ဘွဲ့တွေရ၊ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်၊ ဟော... ဘွဲ့ဝတ်စုံတွေကိုယ်စီဝတ်ပြီး အမေကလည်း ပဝါကြီးခြုံလို့ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်လိုက်ရရင် သေပျော်ပြီ ကလေးတို့ရေ’

‘ဖြစ်လာရမှာပေါ့ကွာ’

အမေက မျှော်လင့်တကြီး ပြောသည်။ အဖေ နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။ အသက်ကို ၀၀၅၂ ကာ ခါးကိုမတ်၊ ပခုံးကို မြှင့်ထားလိုက်သော အဖေ့ရုပ်သွင်ကို နွဲ့ရည်မျက်စိထဲတွင် စွဲသွားသည်။ ‘ဘယ်တာဝန်တွေ ဘယ်လောက်ပိပိ၊ ဘယ်လောက်လေးလေး ငါတို့နိုင်အောင်ထမ်းမယ်ကွ’ ဟု ကြွေးကြော်နေသယောင် ရှိလေသည်။

‘ကဲ... ပြောစမ်း ဖိုးသောကြာ၊ ငါ့သားက ကြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘စစ်တိုက်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးဗျ’
‘သမီးဝတ်ရည်ကရော’
‘စာသင်တဲ့ ဆရာမ’

အမေက နွဲ့ရည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် ပြုံး၍ မေးသည်။

‘ကဲ... ငါ့သမီးကြီး နွဲ့ရည်ကရော... ဘာလုပ်မှာလဲ’
‘အင်ဂျင်နီယာ’

နွဲ့ရည်က အမေ့ကို မော်ကြည့်ကာ တိုးတိုး ဖြေလိုက်လေသည်။

*

‘လုပ်ချင်တာလည်း မလုပ်ရပါ၊ မလုပ်ချင်တာတွေလည်း လုပ်ရတာ၊ ဟောဒီ မောင်ကီလီဈေးမှာလ၊ ဟိုဒီပြေးလို့ကွယ် ပိုက်ဆံရှာ၊ အဲဒါ... အဲဒါ... အဲ... ဒါ... ဘဝ... သံသရာ’

ကိုကြာရိုး၏အသံက မနွဲ့ရည်ကို လှုပ်၍ နှိုးလိုက်သည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။ မနွဲ့ရည်သည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း သူ့မျက်စိရှေ့မှ ကိန်းဂဏန်းများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဆွာမိ	...	ငါးကြင်းပေါက်	၁၀ ပိဿာ
မအေးညွန့်	...	ငါးမြစ်ချင်း(ကြီး)	၁၂ ပိဿာ
ဦးထူး	...	ငါးမြစ်ချင်း(သေး)	၁၅ ပိဿာ
ဒေါ်လှရင်	...	ငါးခေါင်းပွ	၁၀ ပိဿာ

မနွဲ့ရည်က ကိန်းဂဏန်းများကို ဆက်ဖတ်မနေတော့၊ ဂဏန်းတွက်စက်ကလေးကိုသာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခုချင်းရေးပြီး တွက်သွားသည်။ ငါးတွေက အချိန်ကိုသာ ရေးထားသည်၊ ဈေးနှုန်းကိုတော့ မသတ်မှတ်ရသေး။ ငါးယူသွားသော ငါးသည်တွေကလည်း ငါး

ကိုသာ ယူသွားသည်။ ငွေကိုမပေးချေသေး။ မနေ့မနက်က ဒီငါးတွေ ယူသွားပြီး ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဈေးတွေ ရောင်းပြီးကြပြီမို့ သူတို့လက်ထဲ တွင်လည်း ငွေပေါ်ပြီဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်မနက်လာလျှင် သူတို့သည် မန္တရည် သတ်မှတ်သောဈေးနှင့် မနေ့က ငါးဖိုးတွေကို ချေပြီး နောက်ထပ် ငါးများကို ယူသွားကြမည်ဖြစ်သည်။ ငါးလောကတွင်တော့ အကြွေး မပေး၍လည်း မဖြစ်၊ လက်ငင်းချေစနစ်နှင့်သာ ရောင်းလျှင်လည်း ဒီငါးတွေ တောင်ပုံရာပုံကို မြန်မြန်ထက်ထက်ရောင်း၍ ပြီးနိုင်မည်မဟုတ်။ ဒီတော့ ယုံကြည်မှုကို အရင်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ရသည်။ တချို့ကတော့ ညစ်သည်။ ဒီနေ့ ဒီဒိုင်တွင် ငါးယူသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဟိုဘက်ဒိုင်မှာ သွားဝယ်သည်။ ပိုက်ဆံကို မဆပ်တော့ဘဲ ရှောင်သည်။

ရန်ကုန်ဈေးတွေက ယူရသော ငါးအချိန်မှာ ဆယ်ဂဏန်းတွေမို့ တော်သေးသည်။ အကြွေးမရသော်လည်း ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်းသာ ဖြစ်သည်။ နယ်သမားတွေကျတော့ ပိုဆိုးသည်။ အချိန်က ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်း ဖြစ်သည်။ ဒီတော့လည်း အကြွေးက ထောင်ဂဏန်းပင် မက၊ သောင်းဂဏန်းထိ ရောက်သည်။ ဈေးသမားတွေလို ဒီနေ့ပေး၊ နောက်နေ့ရှင်း စနစ်နှင့်လည်း မဟုတ်။ ငါးများကိုသာ ကုန်တင်ကားနှင့် တိုက်၍ တိုက်၍ သယ်သွားသော်လည်း ငွေကိုတော့ တော်တော်နှင့် မရှင်းတတ်။

‘မအေပေး ဒူးရင်းသီးသည် တစ်ခြင်းအစိတ်ဆိုလို့ တန်လှချေ ကလားဆိုပြီး ဝယ်မိပါတယ်... ချီးမှပဲ၊ ခုအထိ တစ်လုံးမှ မကောင်း သေးဘူး။ နုလည်းနုသေး၊ ရေကလည်းဝင်သေး၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦးကွာ။ စားကြည့်လိုက်ရင် ရေအတိုင်းပဲ။ ရေကမှ သူ့ထက်ချိုဦးမယ် ထင်တယ်’

ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ ပုစွန်ပွဲစား ကိုလှဝေ၏ အသံဖြစ် သည်။ မန္တရည်လည်း ရယ်ချင်သွားသည်။ ဒူးရင်းသီး ဆယ်လုံးပါသော

ခြင်းတစ်ခြင်းကို အစိတ်ဟုဆိုတော့ တစ်လုံးနှစ်ကျပ်ခွဲသာ ကျသည်။ ကောင်းမည်၊ ချိုမည်သာဆိုလျှင် တန်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

‘အချင်းချင်းတွေကိုကွာ ချီး... မကောင်းရင်လည်း မကောင်းဘူး ပြောရောပေါ့။ ဟင်း... လာပလေ့စေ၊ ငါ့ဆီကိုလာပြီး ပုစွန်လေး ဟင်းစားရောင်းပါဦးဆိုမှ အပုပ်တွေ ရောင်းလိုက်ဦးမယ်’

‘ရှင့်ပုစွန်ပုပ်ကို ဝယ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီး၊ ငါတွေ ပုစွန်တွေက ခူးရင်းသီးလို အခွံဖုံးမထားဘူးရှင့်၊ ကြည့်လိုက်ရင် အသိသာကြီး’

‘ချီး... တစ်လုံးတစ်ဆယ်တန် ဝယ်စားလိုက်ရကောင်းသား၊ အဲဒါကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ငွေကုန်ရကျိုးနပ်ဦးမယ်’

‘တစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်ကျပ်ခွဲ ဒီလောက်ဈေးကွာနေမှ ရှင်ကဘာလို့ နှစ်ကျပ်ခွဲတန် ဝယ်သေးလဲ။ အပေါစားလိုက်တာကိုး ခံပေါ့’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကို ကြားရသည်။ ခူးရင်းသီးနဲ့ကလည်း ငါးညှိနဲ့နှင့်အတူ ရောပြီး ဝေဝဲနေသည်။ ဒီငါးစိမ်းတန်းထဲတွင် ငါးညှိနဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မည်မဟုတ်။ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေကို ဒီရုံကြီးထဲတွင် တောင်ပုံရာပုံ ပုံပြီး ရောင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလေပြီမို့ အောက်ခင်း သမံတလင်းကြမ်းတွင်သာမက နံရံတွေ၊ ထုပ်တန်းတွေ၊ ခေါင်မိုးပြားတွေမှာပါ အညှိနဲ့က စွဲနေပြီ ဖြစ်သည်။ အညှိနဲ့စွဲနေသော၊ မီးမှိုန်မှိုန်လင်းသော၊ ရေခဲခွဲသံ တဂျိုးဂျိုးနှင့် ဆူညံသော ဒီရုံကြီးထဲတွင် မနွဲ့ရည် ကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့် ရှိပေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရန်ဖြစ်သံကို ကြားရသည်။ ဆဲသံဆိုသံ၊ တိုင်းသံ၊ ထွာသံများကို ကြားရသည်။ ထိုအသံများကိုလည်း မနွဲ့ရည် နားယဉ်ပြီ။ ရောမရောက်လျှင် ရောမသားလိုပင် ကျင့်ရမည်မို့ သူကိုယ်တိုင်လည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ဆဲတတ် ဆိုတတ်ပြီ။

‘ကျော်ကျော်... နင် ဈေးစနည်းနာပြီးပြီလား’